III

(Acte pregătitoare)

CONSILIU

POZIȚIA (UE) NR. 9/2016 A CONSILIULUI ÎN PRIMĂ LECTURĂ

în vederea adoptării unei directive a Parlamentului European și a Consiliului privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru cercetare, studii, formare profesională, servicii de voluntariat și programe de schimb de elevi sau proiecte educaționale și muncă au pair

(reformare)

Adoptată de Consiliu la 10 martie 2016

(2016/C 170/01)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 79 alineatul (2) literele (a) și (b),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Se impune efectuarea mai multor modificări Directivei 2004/114/CE a Consiliului ([4]) și Directivei 2005/71/CE a Consiliului ([5]). Din motive de claritate, directivele respective ar trebui reformate.

(2) Prezenta directivă ar trebui să răspundă necesității, identificate în rapoartele privind aplicarea Directivelor 2004/114/CE și 2005/71/CE, de a remedia deficiențele depistate, de a asigura transparența sporită și securitatea juridică și de a oferi un cadru juridic coerent pentru diferite categorii de resortisanți ai țărilor terțe care sosesc în Uniune. Prin urmare, aceasta ar trebui să simplifice și să raționalizeze într-un singur instrument dispozițiile existente care se aplică acestor categorii. În pofida diferențelor între categoriile care intră sub incidența prezentei directive, acestea au și o serie de caracteristici în comun, ceea ce permite reglementarea situațiilor lor prin intermediul unui cadru juridic comun la nivelul Uniunii.

([1]) JO C 341, 21.11.2013, p. 50.
([2]) JO C 114, 15.4.2014, p. 42.
([3]) Poziția Parlamentului European din 25 februarie 2014 și Decizia Consiliului în primă lectură din 10 martie 2016.
([4]) Directiva 2004/114/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 privind condițiile de admisie a resortisanților țărilor terțe pentru studii, schimb de elevi, formare profesională neremunerată sau servicii de voluntariat (JO L 375, 23.12.2004, p. 12).
([5]) Directiva 2005/71/CE a Consiliului din 12 octombrie 2005 privind o procedură specială de admisie a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică (JO L 289, 3.11.2005, p. 15).

(3) Prezenta directivă ar trebui să contribuie la obiectivul programului de la Stockholm de a apropia legislațiile naționale în ceea ce privește condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe. Imigrația din afara Uniunii este o sursă de persoane înalt calificate, studenții și cercetătorii în special fiind din ce în ce mai căutați. Aceștia joacă un rol important în crearea valorii-cheie a Uniunii, capitalul uman, și în asigurarea unei creșteri inteligente, durabile și favorabile incluziunii și, prin urmare, contribuie la realizarea obiectivelor Strategiei Europa 2020.

(4) Rapoartele privind aplicarea Directivelor 2004/114/CE și 2005/71/CE au evidențiat anumite deficiențe, în special în legătură cu condițiile de admisie, drepturile, garanțiile procedurale, accesul studenților la piața forței de muncă în timpul studiilor acestora și dispozițiile privind mobilitatea în interiorul UE. Au fost, de asemenea, considerate necesare îmbunătățiri specifice în ceea ce privește categoriile opționale de resortisanți ai țărilor terțe. Consultările ulterioare mai largi au subliniat, de asemenea, necesitatea unor posibilități mai bune de căutare a unui loc de muncă pentru cercetători și studenți și a unei mai bune protecții a lucrătorilor au pair care nu intră sub incidența Directivelor 2004/114/CE și 2005/71/CE.

(5) În vederea constituirii treptate a unui spațiu de libertate, securitate și justiție, Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) prevede măsuri care trebuie luate în materie de azil, imigrație și protecția drepturilor resortisanților țărilor terțe.

(6) Prezenta directivă ar trebui, de asemenea, să vizeze încurajarea contactelor interpersonale și a mobilității, ca elemente importante ale politicii externe a Uniunii, în special în relația cu țările partenere la politica europeană de vecinătate sau cu partenerii strategici ai Uniunii. Aceasta ar trebui să permită o mai bună contribuție la abordarea globală în materie de migrație și mobilitate și la parteneriatele pentru mobilitate din cadrul acesteia, care oferă un cadru concret pentru dialog și cooperare între statele membre și țările terțe, inclusiv în privința facilitării și a organizării migrației legale.

(7) Migrarea în scopurile menționate de prezenta directivă ar trebui să promoveze generarea și dobândirea de cunoștințe și competențe. Aceasta reprezintă o formă de îmbogățire reciprocă pentru migranții în cauză, țara lor de origine și statul membru în cauză, consolidând totodată legăturile culturale și crescând diversitatea culturală.

(8) Prezenta directivă ar trebui să promoveze Uniunea ca spațiu atractiv pentru cercetare și inovare și să stimuleze evoluția acesteia în cadrul concurenței globale pentru câștigarea talentelor și, prin realizarea acestui lucru, să conducă la o creștere a competitivității și a ratelor de creștere globale ale Uniunii, creând totodată locuri de muncă cu o contribuție mai mare la creșterea PIB-ului. Deschiderea Uniunii pentru resortisanții țărilor terțe care pot fi admiși în scopuri de cercetare face parte, de asemenea, din inițiativa emblematică „O Uniune a inovării". Crearea unei piețe deschise a muncii pentru cercetătorii Uniunii și pentru cercetătorii din țări terțe a fost, de asemenea, considerată ca fiind un obiectiv-cheie al Spațiului european de cercetare, un spațiu unificat în care cercetătorii, cunoștințele științifice și tehnologiile circulă liber.

(9) Este oportun să se faciliteze admisia resortisanților din țări terțe în scopul realizării unei activități de cercetare printr-o procedură de admisie care să nu depindă de relația lor juridică cu organizația de cercetare gazdă și prin renunțarea la solicitarea unui permis de muncă în plus față de o autorizație. Această procedură ar trebui să se bazeze pe colaborarea dintre organizațiile de cercetare și autoritățile competente în materie de imigrație din statele membre: celor dintâi ar trebui să li se atribuie un rol cheie în procedura de admisie în scopul facilitării și accelerării intrării resortisanților din țări terțe în scopul realizării unei activități de cercetare în Uniune, menținându-se în același timp prerogativele statelor membre cu privire la politica în domeniul imigrației. Organizațiile de cercetare, pe care statele membre ar trebui să le poată aproba în prealabil, ar trebui să poată semna fie un acord de găzduire, fie un contract cu un resortisant al unei țări terțe în scopul realizării unei activități de cercetare. Statele membre ar trebui să elibereze o autorizație pe baza acordului de găzduire sau a contractului dacă sunt îndeplinite condițiile de intrare și de ședere.

(10) Deoarece eforturile necesare pentru atingerea țintei care constă în a investi 3 % din PIB în cercetare privesc în mare parte sectorul privat, acest sector ar trebui să fie încurajat, după caz, să recruteze mai mulți cercetători în anii următori.

(11) Pentru a spori atractivitatea Uniunii pentru resortisanții țărilor terțe care intenționează să realizeze activități de cercetare în Uniune, membrilor de familie, astfel cum sunt definiți în Directiva 2003/86/CE a Consiliului ([1]), ar trebui să li se permită să îi însoțească pe aceștia și să beneficieze de dispozițiile privind mobilitatea în interiorul UE. Respectivii membri de familie ar trebui să aibă acces la piața forței de muncă în primul stat membru și, în cazul mobilității pe termen lung, în al doilea stat membru, cu excepția unor circumstanțe excepționale, cum ar fi

([1]) Directiva 2003/86/CE a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei (JO L 251, 3.10.2003, p. 12).

niveluri deosebit de ridicate ale șomajului, în care statele membre ar trebui să își rezerve posibilitatea de a aplica un test, pentru o perioadă de maximum 12 luni, prin care să se demonstreze că postul nu poate fi ocupat cu resurse de pe piața internă a forței de muncă. Cu excepția derogărilor prevăzute în prezenta directivă, toate dispozițiile din Directiva 2003/86/CE ar trebui să se aplice, inclusiv motivele pentru respingerea sau retragerea sau refuzul reînnoirii. În consecință, ar trebui să fie posibil ca permisele de ședere ale membrilor de familie să fie retrase sau reînnoirea acestora să fie refuzată în cazul în care autorizația cercetătorului pe care îl însoțesc expiră, iar membrii de familie respectivi nu beneficiază de un drept de ședere autonom.

(12) Dacă este cazul, statele membre ar trebui să fie încurajate să considere candidații la doctorate drept cercetători în sensul prezentei directive.

(13) Punerea în aplicare a prezentei directive nu ar trebui să încurajeze un „exod al creierelor" din țările emergente sau în curs de dezvoltare. În vederea instituirii unei politici globale în materie de migrație, ar trebui luate, în parteneriat cu țările de origine, măsuri pentru sprijinirea reintegrării cercetătorilor în țările lor de origine.

(14) Pentru promovarea Europei în ansamblul său ca un centru mondial de excelență pentru studii și formare profesională, condițiile de intrare și de ședere a persoanelor care doresc să călătorească în Uniune în aceste scopuri ar trebui să fie îmbunătățite și simplificate. Acest lucru este conform cu obiectivele proiectului pentru modernizarea sistemelor de învățământ superior din Europa, în special în contextul internaționalizării învățământului superior european. Apropierea legislațiilor naționale relevante ale statelor membre face parte din acest efort. În acest context și în conformitate cu Concluziile Consiliului privind modernizarea învățământului superior ([1]), termenul „învățământ superior" cuprinde toate instituțiile de învățământ terțiar care pot cuprinde, printre altele, universitățile, universitățile de științe aplicate, institutele de tehnologie, *grandes écoles*, școlile de afaceri, școlile de inginerie, IUT, colegiile de învățământ superior, școlile profesionale, școlile politehnice și academiile.

(15) Extinderea și aprofundarea procesului de la Bologna, lansat prin Declarația comună de la Bologna a miniștrilor europeni ai educației din 19 iunie 1999, au dus la sisteme de învățământ superior mai comparabile, mai compatibile și mai coerente în țările participante, dar și dincolo de acestea. Acest lucru se datorează faptului că statele membre au sprijinit mobilitatea studenților și că instituțiile de învățământ superior au integrat-o în programa lor. Aceste practici trebuie să conducă la îmbunătățirea dispozițiilor privind mobilitatea studenților în interiorul UE. Realizarea unui învățământ superior european atractiv și competitiv este unul dintre obiectivele Declarației de la Bologna. Procesul de la Bologna a dus la constituirea Spațiului european al învățământului superior. Datorită structurii cu trei cicluri a procesului de la Bologna, cu programe ușor de citit și diplome, precum și introducerii cadrelor de calificări, studiile în Europa au devenit mai atractive pentru resortisanții țărilor terțe.

(16) Durata și alte condiții privind cursurile pregătitoare pentru studenți reglementate de prezenta directivă trebuie stabilite de statele membre în conformitate cu dreptul lor intern.

(17) Dovada acceptării unui resortisant al unei țări terțe de către o instituție de învățământ superior poate include, printre alte posibilități, o scrisoare sau un certificat care să confirme înscrierea.

(18) Resortisanții țărilor terțe care solicită admisia în calitate de stagiari ar trebui să furnizeze dovezi privind obținerea unei diplome de învățământ superior în ultimii doi ani care precedă data solicitării acestora sau privind urmarea unui ciclu de studii într-o țară terță care conduce la obținerea unei diplome de învățământ superior. De asemenea, aceștia ar trebui să prezinte un acord de formare profesională care să conțină o descriere a programului de formare profesională, obiectivul educațional sau componentele de învățare ale acestuia, durata programului și condițiile în care stagiarii vor fi supravegheați, care să demonstreze că aceștia vor beneficia de o formare profesională reală și nu vor fi utilizați ca lucrători obișnuiți. În plus, entităților gazdă li se poate solicita să dovedească faptul că stagiul nu înlocuiește un loc de muncă. În cazul în care în dreptul intern, în contractele colective de muncă sau în practicile naționale există deja condiții speciale privind stagiarii, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita resortisanților țărilor terțe care solicită admisia în calitate de stagiari să îndeplinească respectivele condiții specifice.

(19) Angajații stagiari care călătoresc în Uniune pentru a desfășura o activitate în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii nu intră sub incidența prezentei directive, deoarece se încadrează în domeniul de aplicare al Directivei 2014/66/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]).

([1]) JO C 372, 20.12.2011, p. 36.

([2]) Directiva 2014/66/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii (JO L 157, 27.5.2014, p. 1).

(20) Prezenta directivă ar trebui să sprijine obiectivele Serviciului european de voluntariat referitoare la dezvoltarea solidarității, a înțelegerii reciproce și a toleranței în rândul tinerilor și al societăților în care trăiesc, contribuind în același timp la consolidarea coeziunii sociale și la promovarea cetățeniei active a tinerilor. Pentru a asigura accesul la Serviciul european de voluntariat într-o manieră coerentă la nivelul Uniunii, statele membre ar trebui să aplice dispozițiile prezentei directive resortisanților țărilor terțe care solicită admisia în vederea participării în cadrul Serviciului european de voluntariat.

(21) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica dispozițiile prezentei directive în cazul elevilor, al voluntarilor, alții decât cei din cadrul Serviciului european de voluntariat, și al lucrătorilor au pair, pentru a facilita intrarea și șederea acestora și pentru a le garanta drepturile.

(22) În situația în care statele membre decid să aplice prezenta directivă în cazul elevilor, acestea sunt încurajate să se asigure că procedura națională de admisie pentru cadrele didactice care însoțesc elevi exclusiv în cadrul unui program de schimb de elevi sau al unui proiect educațional este coerentă cu procedura pentru elevi prevăzută în prezenta directivă.

(23) Munca au pair contribuie la încurajarea contactelor interpersonale, acordând resortisanților țărilor terțe posibilitatea să își îmbunătățească competențele lingvistice și să își dezvolte cunoștințele despre statele membre și legăturile culturale cu acestea. În același timp, lucrătorii au pair resortisanți ai țărilor terțe ar putea fi expuși unor riscuri de abuz. Pentru a asigura tratamentul echitabil al lucrătorilor au pair și pentru a aborda necesitățile lor specifice, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica dispozițiile prezentei directive privind intrarea și șederea lucrătorilor au pair.

(24) În cazul în care resortisanții țărilor terțe pot demonstra că primesc, pe toată perioada șederii lor în statul membru în cauză, resurse care provin dintr-o subvenție, o bursă, un contract de muncă valabil, o ofertă fermă de angajare sau un angajament financiar din partea unei organizații de programe de schimb de elevi, a unei entități care găzduiește stagiari, a unei organizații de programe de servicii de voluntariat, a unei familii gazdă sau din partea unei organizații de plasare a lucrătorilor au pair, statele membre ar trebui să ia în considerare astfel de resurse la evaluarea disponibilității unor resurse suficiente. Statele membre ar trebui să poată stabili o sumă de referință orientativă pe care o consideră ca reprezentând „resurse suficiente”, care ar putea varia pentru fiecare dintre respectivele categorii de resortisanți ai țărilor terțe.

(25) Statele membre sunt încurajate să permită solicitantului să prezinte documente și informații într-o limbă oficială a Uniunii, alta decât limba sau limbile oficiale ale statului membru în cauză, stabilită de acesta.

(26) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a prevedea o procedură de aprobare pentru organizațiile de cercetare publice sau private care doresc să primească cercetători resortisanți ai unor țări terțe sau pentru instituțiile de învățământ superior care doresc să găzduiască studenți resortisanți ai unor țări terțe. Aprobarea respectivă ar trebui să se facă în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul intern sau de practicile administrative ale statului membru în cauză. Cererile adresate organizațiilor de cercetare sau instituțiilor de învățământ superior aprobate ar trebui să fie facilitate și să accelereze intrarea resortisanților țărilor terțe care vin în Uniune în scopul cercetării sau studiilor.

(27) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea să prevadă o procedură de aprobare pentru entitățile gazdă respective care doresc să găzduiască elevi, stagiari sau voluntari, care sunt resortisanți ai unor țări terțe. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica această procedură unora sau tuturor categoriilor de entități gazdă. Aprobarea respectivă ar trebui să se facă în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul intern sau de practicile administrative ale statului membru în cauză. Solicitările adresate entităților gazdă aprobate ar trebui să accelereze intrarea resortisanților țărilor terțe care vin în Uniune în scopul formării profesionale, serviciului de voluntariat, programelor de schimb de elevi ori proiectelor educaționale.

(28) În cazul în care statele membre instituie proceduri de aprobare pentru entitățile gazdă, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a decide fie să permită admisia exclusiv prin intermediul entităților gazdă aprobate, fie să instituie o procedură de aprobare, permițând, în același timp, admisia prin intermediul entităților gazdă neaprobate.

(29) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a elibera autorizații pentru studii, cercetare sau formare profesională, altele decât cele reglementate de prezenta directivă, resortisanților țărilor terțe care nu intră sub incidența sa.

(30) După ce sunt îndeplinite toate condițiile generale și speciale de admisie, statele membre ar trebui să emită o autorizație în termenele stabilite. În cazul în care un stat membru eliberează un permis de ședere doar pentru teritoriul său și toate condițiile din prezenta directivă referitoare la admisie sunt îndeplinite, statul membru ar trebui să îi acorde resortisantului țării terțe în cauză viza necesară și să se asigure că autoritățile competente cooperează în mod eficient în acest scop. În cazul în care statul membru nu eliberează vize, acesta ar trebui să îi acorde resortisantului țării terțe în cauză un permis echivalent care permite intrarea.

(31) Autorizațiile ar trebui să menționeze situația resortisantului țării terțe în cauză. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a menționa informații suplimentare pe suport de hârtie sau să le poată stoca în format electronic, cu condiția ca acest lucru să nu reprezinte condiții suplimentare.

(32) Diferitele perioade de valabilitate a autorizațiilor acordate în temeiul prezentei directive ar trebui să reflecte natura specifică a șederii pentru fiecare categorie de resortisanți ai țărilor terțe care intră sub incidența prezentei directive.

(33) Statele membre ar trebui să aibă dreptul de a stabili că perioada totală de ședere a studenților nu depășește durata maximă a studiilor, astfel cum este prevăzută în dreptul intern. În acest sens, durata maximă a studiilor ar putea, de asemenea, să includă, dacă acest lucru este prevăzut de dreptul intern al statului membru în cauză, eventuala prelungire a studiilor în scopul repetării unuia sau a mai multor ani de studiu.

(34) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a impune solicitanților o taxă pentru gestionarea cererilor de eliberare a unei autorizații și pentru gestionarea notificărilor. Nivelul taxelor respective nu ar trebui să fie disproporționat sau excesiv pentru a nu constitui un obstacol în calea obiectivelor prezentei directive.

(35) Drepturile acordate resortisanților țărilor terțe care intră sub incidența prezentei directive nu ar trebui să depindă de forma autorizației pe care o eliberează fiecare stat membru.

(36) Admisia în scopurile prezentei directive ar trebui să poată fi refuzată pentru motive temeinic justificate. În special, ar trebui să fie posibil să se refuze admisia dacă un stat membru consideră, într-un anumit caz, pe baza unei evaluări a faptelor și luând în considerare principiul proporționalității, că resortisantul țării terțe în cauză reprezintă o potențială amenințare pentru ordinea publică, siguranța publică sau sănătatea publică.

(37) Obiectivul prezentei directive nu este acela de a reglementa admisia și șederea resortisanților țărilor terțe în scopul ocupării unui loc de muncă, scopul acesteia nefiind să armonizeze legislațiile sau practicile naționale în ceea ce privește statutul lucrătorilor. Cu toate acestea, este posibil ca în unele state membre anumite categorii de resortisanți ai țărilor terțe care intră sub incidența prezentei directive să fie considerate a se afla într-un raport de muncă în temeiul dreptului intern, al contractelor colective de muncă sau al practicii. În cazul în care un stat membru consideră că cercetătorii, voluntarii, stagiarii sau lucrătorii au pair resortisanți ai țărilor terțe se află într-un raport de muncă, respectivul stat membru ar trebui să își rezerve dreptul de a stabili volumul admiterii categoriei sau categoriilor în cauză în conformitate cu articolul 79 alineatul (5) din TFUE.

(38) În cazul în care un cercetător, un voluntar, un stagiar sau un lucrător au pair resortisant al unei țări terțe solicită să fie admis pentru a începe un raport de muncă într-un stat membru, respectivul stat membru ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica un test prin care să se demonstreze că postul nu poate fi ocupat cu resurse de pe piața internă a forței de muncă.

(39) Contingentele de admisie nu ar trebui să se aplice în ceea ce privește studenții, întrucât, chiar dacă acestora le este permis să lucreze pe durata studiilor lor în conformitate cu condițiile prevăzute în prezenta directivă, aceștia urmăresc admisia pe teritoriul statelor membre în scopul efectuării, ca activitate principală, a unui ciclu de studii la cursuri de zi care ar putea include o formare profesională obligatorie.

(40) În cazul în care, după ce a fost admis pe teritoriul statului membru în cauză, un cercetător, un voluntar, un stagiar sau un lucrător au pair solicită reînnoirea autorizației pentru a începe sau a continua să se afle într-un raport de muncă în statul membru în cauză, cu excepția unui cercetător care își continuă raportul de muncă cu aceeași entitate gazdă, respectivul stat membru ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica un test prin care să se demonstreze că postul nu poate fi ocupat cu resurse de pe piața internă a forței de muncă.

(41) În caz de îndoieli privind motivele cererii de admisie, statele membre ar trebui să poată desfășura verificările necesare sau solicita dovezi pentru a evalua, de la caz la caz, cercetarea, studiile, formarea profesională, serviciile de voluntariat, programul de schimb de elevi sau proiectul educațional sau munca au pair pe care intenționează să le urmeze solicitantul și pentru a lupta împotriva abuzurilor și a utilizării incorecte a procedurii stabilite de prezenta directivă.

(42) În cazul în care informațiile furnizate sunt incomplete, statele membre ar trebui să îl informeze pe solicitant, într-un termen rezonabil, cu privire la informațiile suplimentare necesare și să stabilească un termen rezonabil pentru furnizarea acestora. În cazul în care nu se furnizează informațiile suplimentare până la termenul prevăzut, cererea ar putea fi respinsă.

(43) Autoritățile naționale ar trebui să notifice solicitantului decizia legată de cerere. Acestea ar trebui să facă acest lucru în scris cât mai curând posibil și cel mai târziu în termenul stabilit în prezenta directivă.

(44) Scopul prezentei directive este de a facilita mobilitatea în interiorul UE pentru cercetători și studenți, printre altele, prin reducerea sarcinii administrative legate de mobilitate în mai multe state membre. În acest scop, prezenta directivă stabilește un sistem specific de mobilitate în interiorul UE în care un resortisant al unei țări terțe care deține o autorizație pentru efectuarea unor activități de cercetare sau a studiilor, eliberată de primul stat membru, are drept de intrare, de ședere și de a desfășura o parte din activitatea de cercetare sau a studiilor într-un al doilea stat membru sau în mai multe astfel de state membre, în conformitate cu dispozițiile care reglementează mobilitatea în temeiul prezentei directive.

(45) Pentru a le permite cercetătorilor să se deplaseze cu ușurință de la o organizație de cercetare la alta în scopul cercetării, mobilitatea pe termen scurt a acestora ar trebui să acopere șederile într-un al doilea stat membru pentru o perioadă de până la 180 de zile în cursul unei perioade de 360 de zile per stat membru. Mobilitatea pe termen lung a cercetătorilor ar trebui să acopere șederile într-un al doilea stat membru sau în mai multe astfel de state membre pentru o perioadă mai mare de 180 de zile per stat membru. Membrii de familie ai cercetătorilor ar trebui să aibă dreptul să îl însoțească pe cercetător în timpul perioadei de mobilitate. Procedura pentru mobilitatea acestora ar trebui să fie aliniată la cea a cercetătorului pe care îl însoțesc.

(46) În ceea ce privește studenții care beneficiază de programe ale Uniunii sau multilaterale sau de un acord între două sau mai multe instituții de învățământ superior, pentru a le asigura continuitatea studiilor, prezenta directivă ar trebui să prevadă mobilitatea într-un al doilea stat membru sau în mai multe astfel de state membre pentru o perioadă de până la 360 de zile per stat membru.

(47) În cazul în care un cercetător sau un student se deplasează într-un al doilea stat membru în temeiul unei proceduri de notificare, iar un document este necesar pentru a facilita accesul la servicii și drepturi, cel de al doilea stat membru ar trebui să aibă posibilitatea de a elibera un document cercetătorului sau studentului pentru a atesta că cercetătorul sau studentul au drept de ședere pe teritoriul statului membru respectiv. Un astfel de document nu ar trebui să constituie o condiție suplimentară pentru a beneficia de drepturile prevăzute în prezenta directivă și ar trebui să aibă numai un caracter declarativ.

(48) În timp ce sistemul specific de mobilitate instituit prin prezenta directivă ar trebui să stabilească norme autonome privind intrarea și șederea în scopul efectuării unor activități de cercetare sau a studiilor într-un stat membru, altul decât cel care a eliberat autorizația inițială, ar trebui să continue să se aplice toate celelalte norme care reglementează trecerea frontierelor de către persoane, astfel cum sunt prevăzute în dispozițiile relevante din acquis-ul Schengen.

(49) În cazul în care autorizația este eliberată de un stat membru care nu aplică integral acquis-ul Schengen, iar cercetătorul, membrii săi de familie sau studentul, în cadrul mobilității în interiorul UE, trec o frontieră externă în sensul Regulamentului (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), un stat membru ar trebui să aibă dreptul de a solicita dovezi care să ateste că cercetătorul sau studentul se deplasează pe teritoriul său în scopul efectuării unor activități de cercetare sau a studiilor sau că membrii de familie se deplasează pe teritoriul său în scopul de a-l însoți pe cercetător în cadrul mobilității. În plus, în cazul trecerii unei frontiere externe în sensul Regulamentului (CE) nr. 562/2006, statele membre care aplică integral acquis-ul Schengen ar trebui să consulte Sistemul de Informații Schengen și să refuze intrarea sau să se opună mobilității persoanelor pentru care în respectivul sistem a fost emisă o alertă în scopul refuzării intrării sau șederii, astfel cum se prevede în Regulamentul (CE) nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

(50) Prezenta directivă ar trebui să permită celui de-al doilea stat membru să solicite unui cercetător sau student care circulă în temeiul unei autorizații eliberate de primul stat membru și care nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile pentru mobilitate să părăsească teritoriul lor. În cazul în care cercetătorul sau studentul deține o autorizație valabilă eliberată de primul stat membru, al doilea stat membru ar trebui să poată să îi solicite acestuia să revină în primul stat membru, în conformitate cu Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]). În cazul în care mobilitatea este permisă de către al doilea stat membru în temeiul autorizației

([1]) Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO L 105, 13.4.2006, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen din a doua generație (SIS II) (JO L 381, 28.12.2006, p. 4).

([3]) Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98).

eliberate de primul stat membru, iar respectiva autorizație este retrasă sau a expirat în decursul perioadei de mobilitate, al doilea stat membru ar trebui să aibă posibilitatea de a decide fie să returneze cercetătorul sau studentul către o țară terță, în conformitate cu Directiva 2008/115/CE, fie să solicite fără întârziere primului stat membru să permită reintrarea cercetătorului sau a studentului pe teritoriul său. În acest din urmă caz, primul stat membru ar trebui să elibereze cercetătorului sau studentului un document care să permită reintrarea pe teritoriul său.

(51) Politicile și normele Uniunii în materie de imigrare, pe de o parte, și politicile și programele Uniunii care favorizează mobilitatea cercetătorilor și a studenților la nivelul Uniunii, pe de altă parte, ar trebui să se completeze reciproc într-o mai mare măsură. Atunci când stabilesc perioada de valabilitate a autorizației eliberate cercetătorilor și studenților, statele membre ar trebui să țină seama de mobilitatea planificată către alte state membre, în conformitate cu dispozițiile privind mobilitatea. Cercetătorii și studenții participanți la programe ale Uniunii sau multilaterale care cuprind măsuri de mobilitate sau acorduri între două sau mai multe instituții de învățământ superior ar trebui să aibă dreptul să primească autorizații cu o durată de cel puțin doi ani, cu condiția ca aceștia să îndeplinească condițiile de admisie relevante pentru perioada respectivă.

(52) Pentru a permite studenților să suporte o parte din costurile studiilor lor și, dacă este posibil, să dobândească experiență practică, acestora ar trebui să li se acorde, pe durata studiilor lor, acces la piața forței de muncă a statului membru în care sunt efectuate studiile, în conformitate cu condițiile stabilite de prezenta directivă. În acest scop, ar trebui să li se permită studenților să muncească un număr minim de ore, după cum se precizează în prezenta directivă. Principiul accesului studenților la piața forței de muncă ar trebui să funcționeze ca regulă generală; cu toate acestea, în situații excepționale, statele membre ar trebui să poată lua în considerare situația piețelor lor de forță de muncă naționale.

(53) Ca parte a intenției de a asigura o forță de muncă bine pregătită pentru viitor, studenții care își obțin diploma în Uniune ar trebui să aibă posibilitatea să rămână pe teritoriul statului membru în cauză, cu intenția de a căuta un loc de muncă sau de a deschide o afacere, pentru perioada precizată în prezenta directivă. De asemenea, cercetătorii ar trebui să aibă posibilitatea respectivă la finalizarea activității lor de cercetare, astfel cum se prevede în acordul de găzduire. Pentru a li se elibera un permis de ședere în acest scop, studenților și cercetătorilor li se poate cere să furnizeze dovezi în conformitate cu cerințele prezentei directive. De îndată ce statele membre le eliberează un astfel de permis de ședere, aceștia încetează să mai fie considerați cercetători sau studenți în sensul prezentei directive. Statele membre ar trebui să poată să verifice, după o perioadă minimă stabilită în prezenta directivă, dacă aceștia au o șansă reală de a fi angajați sau de a deschide o afacere. Această posibilitate nu aduce atingere altor obligații de raportare prevăzute în dreptul intern în alte scopuri. Autorizația eliberată în scopul căutării unui loc de muncă sau al deschiderii unei afaceri nu ar trebui să acorde un drept automat de acces la piața forței de muncă sau de a deschide o afacere. Statele membre ar trebui să își rezerve dreptul de a lua în considerare situația de pe propriile piețe ale forței de muncă atunci când un resortisant al unei țări terțe, căruia i-a fost eliberată o autorizație de a rămâne pe teritoriul său în scopul căutării unui loc de muncă sau al deschiderii unei afaceri, solicită un permis de muncă pentru a ocupa un post.

(54) Tratamentul echitabil al resortisanților țărilor terțe care intră sub incidența prezentei directive ar trebui să fie asigurat în conformitate cu articolul 79 din TFUE. Cercetătorii ar trebui să se bucure de un tratament egal cu cel aplicat resortisanților statului membru în cauză în ceea ce privește articolul 12 alineatele (1) și (4) din Directiva 2011/98/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), sub rezerva posibilității statului membru respectiv de a limita aplicarea egalității de tratament în cazurile specifice prevăzute în prezenta directivă. Directiva 2011/98/UE ar trebui să se aplice în continuare în cazul studenților, inclusiv restricțiile prevăzute de directiva respectivă. Directiva 2011/98/UE ar trebui să se aplice în cazul stagiarilor, voluntarilor și lucrătorilor au pair atunci când sunt considerați a se afla într-un raport de muncă în statul membru în cauză. Stagiarii, voluntarii și lucrătorii au pair, în cazul în care nu sunt considerați a se afla într-un raport de muncă în statul membru în cauză, precum și elevii ar trebui să se bucure de un tratament egal cu cel aplicat resortisanților statului membru în cauză în ceea ce privește un set minim de drepturi, astfel cum se prevede în prezenta directivă. Aceasta include accesul la bunuri și servicii care nu acoperă subvenții sau împrumuturi profesionale sau pentru studii.

(55) Egalitatea de tratament acordată cercetătorilor și studenților, precum și stagiarilor, voluntarilor și lucrătorilor au pair, atunci când sunt considerați a se afla într-un raport de muncă în statul membru în cauză, include egalitatea de tratament în ceea ce privește ramurile de securitate socială enumerate la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]). Prezenta directivă nu armonizează legislația în materie de securitate socială a statelor membre. Aceasta se limitează la aplicarea principiului egalității de tratament în domeniul securității sociale în cazul resortisanților țărilor terțe care intră sub incidența sa. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să acorde drepturi în legătură cu situații care nu intră sub incidența dreptului Uniunii, de exemplu, în legătură cu membrii de familie care își au reședința într-o țară terță. Cu toate acestea,

([1]) Directiva 2011/98/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind o procedură unică de solicitare a unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe în vederea șederii și ocupării unui loc de muncă pe teritoriul statelor membre și un set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu ședere legală pe teritoriul unui stat membru (JO L 343, 23.12.2011, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

acest lucru nu ar trebui să afecteze dreptul urmașilor care beneficiază de drepturi provenind de la resortisanți ai unor țări terțe care intră sub incidența prezentei directive, după caz, de a primi pensii de urmaș atunci când își au reședința într-o țară terță.

(56) În multe state membre, dreptul la prestații familiale este condiționat de o anumită legătură cu statul membru respectiv, întrucât prestațiile sunt concepute pentru a sprijini o dezvoltare demografică pozitivă în scopul asigurării forței de muncă pe viitor în respectivul stat membru. Prin urmare, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului unui stat membru de a restricționa, în anumite condiții, egalitatea de tratament în ceea ce privește prestațiile familiale atunci când cercetătorul și membrii de familie care îl însoțesc au ședere temporară în respectivul stat membru.

(57) În eventualitatea mobilității între state membre, se aplică Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). Prezenta directivă nu ar trebui să confere mai multe drepturi decât cele pe care dreptul Uniunii existent în domeniul securității sociale le acordă deja în cazul resortisanților țărilor terțe care au interese transfrontaliere între statele membre.

(58) Prezenta directivă ar trebui să se aplice fără a aduce atingere dispozițiilor mai favorabile cuprinse în dreptul Uniunii și în instrumentele internaționale aplicabile.

(59) Permisele de ședere prevăzute în prezenta directivă ar trebui să fie eliberate de către autoritățile competente ale statului membru prin utilizarea modelului uniform stabilit de Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului ([2]).

(60) Fiecare stat membru ar trebui să se asigure că sunt puse la dispoziția publicului informații adecvate și actualizate periodic, în special pe internet, cu privire la entitățile gazdă aprobate în sensul prezentei directive și cu privire la condițiile și procedurile de admisie a resortisanților țărilor terțe pe teritoriul statelor membre în sensul prezentei directive.

(61) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul UE).

(62) Statele membre ar trebui să aplice dispozițiile prezentei directive fără discriminare pe criterii de sex, rasă, culoare, origine etnică sau socială, caracteristici genetice, limbă, religie sau convingeri, opinii politice sau de orice altă natură, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere, handicap, vârstă sau orientare sexuală.

(63) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ([3]), statele membre s-au angajat să însoțească, în cazuri justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.

(64) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume stabilirea condițiilor de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru cercetare, studii, formare profesională și Serviciul european de voluntariat, drept dispoziții obligatorii, și pentru schimb de elevi, servicii de voluntariat, altele decât cele din cadrul Serviciului european de voluntariat, sau muncă au pair, drept dispoziții facultative, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere amploarea sau efectele acțiunii, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel este definit la articolul 5 din Tratatul UE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.

(65) În conformitate cu articolele 1 și 2 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul UE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din respectivul protocol, aceste state membre nu participă la adoptarea prezentei directive, nu au obligații în temeiul acesteia și aceasta nu li se aplică.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de extindere a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 la resortisanții țărilor terțe care nu fac obiectul regulamentelor respective exclusiv pe motive de cetățenie (JO L 344, 29.12.2010, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe (JO L 157, 15.6.2002, p. 1).

([3]) JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

(66) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul UE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și aceasta nu i se aplică.

(67) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să se limiteze la acele dispoziții care reprezintă o modificare de fond față de Directivele 2004/114/CE și 2005/71/CE. Obligația de a transpune dispozițiile care rămân nemodificate decurge din Directivele respective.

(68) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele de transpunere în dreptul intern și datele de aplicare a Directivelor menționate în anexa I partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește:

(a) condițiile de intrare și de ședere pe o perioadă mai mare de 90 de zile pe teritoriul statelor membre, precum și a drepturilor resortisanților țărilor terțe și, după caz, ale membrilor de familie ai acestora, în ceea ce privește cercetarea, studiile, formarea profesională sau serviciul de voluntariat în cadrul Serviciului european de voluntariat și, în cazul în care statele membre decid astfel, în ceea ce privește programele de schimb de elevi sau proiectele educaționale, serviciile de voluntariat, altele decât Serviciul european de voluntariat sau munca au pair;

(b) condițiile de intrare și de ședere, precum și drepturile cercetătorilor și studenților și, după caz, ale membrilor de familie ai acestora, menționate la litera (a), în alte state membre decât cel care acordă pentru prima dată unui resortisant al unei țări terțe o autorizație pe baza prezentei directive.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică resortisanților țărilor terțe care solicită admisia sau care au fost admiși pe teritoriul unui stat membru pentru cercetare, studii, formare profesională și serviciul de voluntariat în cadrul Serviciului european de voluntariat. Statele membre pot decide, de asemenea, să aplice dispozițiile prezentei directive în cazul resortisanților țărilor terțe care solicită admisia pentru un program de schimb de elevi sau pentru un proiect educațional, pentru un serviciu de voluntariat, altul decât Serviciul european de voluntariat, sau pentru munca au pair.

(2) Prezenta directivă nu se aplică în cazul resortisanților țărilor terțe:

(a) care solicită protecție internațională sau care beneficiază de o protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) sau care beneficiază de protecție temporară în conformitate cu Directiva 2001/55/CE a Consiliului ([2]) într-un stat membru;

(b) a căror expulzare a fost suspendată din motive de fapt sau de drept;

([1]) Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO L 337, 20.12.2011, p. 9).

([2]) Directiva 2001/55/CE a Consiliului din 20 iulie 2001 privind standardele minime pentru acordarea protecției temporare, în cazul unui aflux masiv de persoane strămutate, și măsurile de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri (JO L 212, 7.8.2001, p. 12).

(c) care sunt membri de familie ai unor cetățeni ai Uniunii Europene care și-au exercitat dreptul la liberă circulație în Uniune;

(d) care se bucură de statutul de rezident pe termen lung într-un stat membru în conformitate cu Directiva 2003/109/CE a Consiliului ([1]);

(e) care beneficiază, împreună cu membrii familiilor lor și indiferent de cetățenia lor, de drepturi în materie de liberă circulație echivalente cu cele ale cetățenilor Uniunii în temeiul acordurilor încheiate fie între Uniune și statele membre ale acesteia și țări terțe, fie între Uniune și țări terțe;

(f) care călătoresc în Uniune ca angajați stagiari în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii în temeiul Directivei 2014/66/UE;

(g) care sunt admiși în calitate de lucrători cu înaltă calificare în conformitate cu Directiva 2009/50/CE a Consiliului ([2]).

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive se aplică următoarele definiții:

1. „resortisant al unei țări terțe” înseamnă o persoană care nu este cetățean al Uniunii în înțelesul articolului 20 alineatul (1) din TFUE;

2. „cercetător” înseamnă un resortisant al unei țări terțe care este titular al unei diplome de doctor sau al unei diplome corespunzătoare de absolvire a studiilor superioare, de natură să îi permită accesul la programe de doctorat și care este selecționat de o organizație de cercetare și este admis pe teritoriul unui stat membru pentru realizarea unei activități de cercetare pentru care este necesară, de regulă, o astfel de calificare;

3. „student” înseamnă un resortisant al unei țări terțe care a fost acceptat de o instituție de învățământ superior și admis pe teritoriul unui stat membru pentru a urma ca activitate principală un ciclu de studii la cursuri de zi, care conduce la obținerea unui titlu de calificare în urma absolvirii unei unități de învățământ superior recunoscută de respectivul stat membru, inclusiv diplome, certificate sau titluri de doctor obținute într-o instituție de învățământ superior, care pot cuprinde cursuri pregătitoare prealabile acestei forme de învățământ în conformitate cu dreptul intern sau formarea obligatorie;

4. „elev” înseamnă un resortisant al unei țări terțe care este admis pe teritoriul unui stat membru pentru a urma un program recunoscut de stat sau regional de învățământ secundar echivalent cu nivelul 2 sau 3 din Clasificarea Internațională Standard a Educației, în cadrul unui program de schimb de elevi sau al unui proiect educațional gestionat de o unitate de învățământ în conformitate cu dreptul intern sau cu practicile administrative;

5. „stagiar” înseamnă un resortisant al unei țări terțe care este titular al unei diplome de învățământ superior sau care urmează un ciclu de studii într-o țară terță care conduce la o diplomă de învățământ superior și care este admis pe teritoriul unui stat membru pentru un program de formare în vederea dobândirii de cunoștințe, de practici și de experiență într-un mediu profesional;

6. „voluntar” înseamnă un resortisant al unei țări terțe care este admis pe teritoriul unui stat membru pentru a participa la un program de servicii de voluntariat;

7. „program de servicii de voluntariat” înseamnă un program de activități de solidaritate practică pe baza unui program recunoscut ca atare de statul membru în cauză sau de Uniune, care urmărește obiective de interes general pentru o cauză nonprofit, în care activitățile nu sunt remunerate, cu excepția rambursării cheltuielilor și/sau a banilor de buzunar;

8. „lucrător au pair” înseamnă un resortisant al unei țări terțe care este admis pe teritoriul unui stat membru pentru a fi primit temporar de o familie pentru a-și îmbunătăți competențele lingvistice și cunoștințele despre statul membru în cauză, în schimbul unor activități casnice ușoare și de îngrijire a copiilor;

9. „cercetare” înseamnă o activitate creatoare întreprinsă sistematic în scopul creșterii volumului de cunoștințe, inclusiv cunoștințele despre om, cultură și societate, și a utilizării acestora pentru conceperea unor noi aplicații;

10. „organizație de cercetare” înseamnă o organizație publică sau privată care desfășoară activități de cercetare;

([1]) Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (JO L 16, 23.1.2004, p. 44).

([2]) Directiva 2009/50/CE a Consiliului din 25 mai 2009 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților din țările terțe pentru ocuparea unor locuri de muncă înalt calificate (JO L 155, 18.6.2009, p. 17).

11. „instituție de învățământ" înseamnă o unitate publică sau privată de învățământ secundar recunoscută de statul membru în cauză sau ale cărei cicluri de studii sunt recunoscute în conformitate cu legislația sau practicile administrative naționale, pe baza unor criterii transparente, care participă la un program de schimb sau la un proiect educațional, în scopurile stabilite de prezenta directivă;

12. „proiect educațional" înseamnă un set de acțiuni educative elaborate de o unitate de învățământ dintr-un stat membru în cooperare cu unități similare dintr-o țară terță, în scopul schimbului de culturi și de cunoștințe;

13. „instituție de învățământ superior" înseamnă orice tip de instituție de învățământ superior recunoscută sau considerată ca atare în conformitate cu dreptul intern care, în conformitate cu legislația sau practicile naționale, oferă diplome de învățământ superior recunoscute sau alte calificări de nivel terțiar recunoscute, oricare ar fi denumirea respectivelor unități, sau orice instituție care, în conformitate cu dreptul intern sau cu practica națională, oferă educație sau formare profesională la nivel terțiar;

14. „entitate gazdă" înseamnă o organizație de cercetare, o instituție de învățământ superior, o unitate de învățământ, o organizație responsabilă cu un program de servicii de voluntariat sau o entitate care găzduiește stagiari căreia îi este repartizat resortisantul țării terțe în sensul prezentei directive și care se află pe teritoriul statului membru în cauză, indiferent de forma sa juridică, în conformitate cu dreptul intern al statului membru în cauză;

15. „familie gazdă" înseamnă o familie care primește temporar un lucrător au pair și care îi permite să participe la viața sa de familie de zi cu zi pe teritoriul unui stat membru, pe baza unui acord încheiat între familia respectivă și lucrătorul au pair;

16. „angajare" înseamnă exercitarea unor activități care includ orice formă de lucru sau de muncă reglementată de dreptul intern sau de contractele colective de muncă aplicabile sau în conformitate cu practicile curente, efectuată pentru un angajator sau desfășurată sub coordonarea și supravegherea acestuia;

17. „angajator" înseamnă orice persoană fizică sau juridică pentru care sau sub a cărei conducere sau supraveghere are loc angajarea;

18. „primul stat membru" înseamnă statul membru care eliberează primul o autorizație unui resortisantul al unei țări terțe, în baza prezentei directive;

19. „al doilea stat membru" înseamnă orice stat membru, altul decât primul stat membru;

20. „programe ale Uniunii sau multilaterale care cuprind măsuri de mobilitate" înseamnă programele finanțate de Uniune sau de statele membre de promovare a mobilității resortisanților țărilor terțe în Uniune sau în statele membre participante la programele respective;

21. „autorizație" înseamnă un permis de ședere sau, dacă acest lucru este prevăzut în dreptul intern, o viză de lungă ședere eliberată în sensul prezentei directive;

22. „permis de ședere" înseamnă o autorizație eliberată folosind modelul prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 care conferă titularului acesteia dreptul la ședere legală pe teritoriul unui stat membru;

23. „viză de lungă ședere" înseamnă o autorizație eliberată de către un stat membru, astfel cum se prevede la articolul 18 din Convenția Schengen ([1]), sau eliberată în conformitate cu dreptul intern al statelor membre care nu aplică în întregime acquis-ul Schengen;

24. „membri de familie" înseamnă resortisanți ai unei țări terțe, conform definiției prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2003/86/CE;

Articolul 4

Dispoziții mai favorabile

(1) Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor mai favorabile ale:

(a) acordurilor bilaterale sau multilaterale încheiate între Uniune sau între Uniune și statele sale membre și una sau mai multe țări terțe sau

(b) acordurilor bilaterale sau multilaterale încheiate între unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe.

([1]) Convenție de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele lor comune (JO L 239, 22.9.2000, p. 19).

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a adopta sau de a menține dispoziții mai favorabile pentru resortisanții țărilor terțe cărora li se aplică prezenta directivă în ceea ce privește articolul 10 alineatul (2) litera (a), articolele 18, 22, 23, 24, 25, 26, 34 și 35.

CAPITOLUL II

Admisie

Articolul 5

Principii

(1) Admisia unui resortisant al unei țări terțe în temeiul prezentei directive este supusă verificării documentelor justificative care atestă faptul că resortisantul țării terțe îndeplinește:

(a) condițiile generale stabilite la articolul 7, și

(b) condițiile speciale relevante stabilite la articolele 8, 11, 12, 13, 14 sau 16.

(2) Statele membre pot impune solicitantului să furnizeze documentele justificative menționate la alineatul (1) într-o limbă oficială a statului membru în cauză sau în orice limbă oficială a Uniunii stabilită de statul membru respectiv.

(3) Atunci când sunt îndeplinite toate condițiile generale și condițiile speciale relevante, resortisantul țării terțe are dreptul la o autorizație.

În cazul în care un stat membru eliberează permise de ședere doar pe teritoriul său și toate condițiile de admisie prevăzute în prezenta directivă sunt îndeplinite, statul membru în cauză eliberează resortisantului țării terțe viza necesară.

Articolul 6

Volumul admiterii

Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului unui stat membru de a stabili, în conformitate cu articolul 79 alineatul (5) din TFUE, volumul admiterii resortisanților țărilor terțe menționați la articolul 2 alineatul (1) din prezenta directivă, cu excepția studenților, în cazul în care statul membru în cauză consideră că aceștia se află sau se vor afla într-un raport de muncă. Pe această bază, o cerere de eliberare a unei autorizații poate fi considerată inadmisibilă sau poate să fie respinsă.

Articolul 7

Condiții generale

(1) În ceea ce privește admisia unui resortisant al unei țări terțe în temeiul prezentei directive, solicitantul:

(a) prezintă un document de călătorie valabil, în conformitate cu dreptul intern și, dacă este necesar, o cerere de eliberare a unei vize sau o viză valabilă sau, după caz, un permis de ședere valabil sau o viză de lungă ședere valabilă; statele membre pot solicita ca perioada de valabilitate a documentului de călătorie să acopere cel puțin durata șederii planificate;

(b) dacă resortisantul țării terțe este minor în conformitate cu dreptul intern al statului membru în cauză, prezintă declarația de consimțământ a părinților sau un document echivalent pentru șederea planificată;

(c) prezintă dovada că resortisantul țării terțe deține sau, dacă este prevăzut de dreptul intern, că a solicitat o asigurare de sănătate care să acopere toate riscurile împotriva cărora sunt în mod normal asigurați resortisanții statului membru în cauză; asigurarea este valabilă pe durata șederii planificate;

(d) dovedește, în cazul în care statul membru o solicită, că a fost plătită taxa de prelucrare a cererii în prevăzută în articolul 36;

(e) prezintă dovezile solicitate de statul membru în cauză care să probeze faptul că pe durata șederii planificate resortisantul țării terțe va dispune de suficiente resurse pentru a-și acoperi cheltuielile de întreținere fără a recurge la sistemul de asistență socială al statului membru, precum și costurile de întoarcere în țara de origine. Evaluarea suficienței resurselor se bazează pe examinarea individuală a cazului și ține seama de resursele care provin, printre altele, din acordarea unei subvenții sau a unor burse, dintr-un contract de muncă valabil, dintr-o ofertă fermă de angajare sau dintr-un angajament financiar din partea unei organizații de programe de schimb de elevi, a unei entități care găzduiește stagiari, a unei organizații de programe de servicii de voluntariat, a unei familii gazdă sau din partea unei organizații de plasare a lucrătorilor au pair.

(2) Statele membre pot impune solicitantului să furnizeze adresa resortisantului țării terțe în cauză pe teritoriul acestora.

În cazul în care dreptul intern al unui stat membru impune furnizarea unei adrese în momentul depunerii cererii și resortisantul țării terțe în cauză nu își cunoaște adresa viitoare, statele membre acceptă o adresă temporară. Într-un astfel de caz, resortisantul țării terțe furnizează adresa sa permanentă cel târziu la momentul eliberării unei autorizații în temeiul articolului 17.

(3) Statele membre pot indica o sumă de referință pe care o consideră ca reprezentând „resurse suficiente", astfel cum se menționează la alineatul (1) litera (e). Evaluarea suficienței resurselor se bazează pe o examinare individuală a cazului.

(4) Cererea este depusă și analizată fie atunci când reședința resortisantului țării terțe în cauză este în afara teritoriului statului membru în care resortisantului țării terțe dorește să fie admis, fie atunci când resortisantul țării terțe este deja rezident al statului membru respectiv, fiind titularul unui permis de ședere valabil sau al unei vize de lungă ședere.

Prin derogare, un stat membru poate accepta, în conformitate cu dreptul său intern, o cerere depusă atunci când resortisantul țării terțe în cauză nu deține un permis de ședere valabil sau o viză de lungă ședere valabilă, însă prezența pe teritoriul statului membru în cauză este legală.

(5) Statele membre stabilesc dacă cererile se depun de către resortisantul țării terțe, de către entitatea gazdă sau de oricare dintre aceștia.

(6) Nu sunt admiși resortisanții țărilor terțe care sunt considerați a reprezenta o amenințare pentru ordinea publică, pentru siguranța publică sau pentru sănătatea publică.

Articolul 8

Condiții speciale pentru cercetători

(1) Pe lângă condițiile generale prevăzute la articolul 7, în ceea ce privește admisia unui resortisant al unei țări terțe în scopul cercetării, solicitantul prezintă un acord de găzduire sau un contract, dacă este prevăzut de dreptul intern, în conformitate cu articolul 10.

(2) Statele membre pot solicita, în conformitate cu dreptul intern, un angajament scris al organizației de cercetare în sensul că, în cazul în care un cercetător rămâne în mod ilegal pe teritoriul statului membru în cauză, organizația de cercetare respectivă răspunde de rambursarea oricăror cheltuielilor suportate din fonduri publice pentru șederea ilegală și cheltuielile legate de repatrierea cercetătorului respectiv. Răspunderea financiară a organizației de cercetare încetează cel târziu la șase luni după încetarea acordului de găzduire.

În cazul în care dreptul de reședință al cercetătorului este prelungit în conformitate cu articolul 25, responsabilitatea organizației de cercetare menționată în primul paragraf al prezentului alineat este limitată până la data emiterii permisului de ședere în scopul căutării unui loc de muncă sau al inițierii de activități antreprenoriale.

(3) Un stat membru care a instituit o procedură de aprobare pentru organizațiile de cercetare în conformitate cu articolul 9 exceptează solicitanții de la prezentarea unuia sau a mai multora dintre documentele sau dovezile menționate la alineatul (2) din prezentul articol sau la articolul 7 alineatul (1) literele (c), (d) sau (e) și la articolul 7 alineatul (2), atunci când resortisanții țărilor terțe urmează să fie găzduiți de organizații de cercetare aprobate.

Articolul 9

Aprobarea organizațiilor de cercetare

(1) Statele membre pot decide să prevadă o procedură de aprobare pentru organizațiile de cercetare publice și/sau private care doresc să primească un cercetător în conformitate cu procedura de admisie prevăzută de prezenta directivă.

(2) Aprobarea organismelor de cercetare se face în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul intern sau de practicile administrative ale statelor membre în cauză. Organizațiile de cercetare întocmesc cererile de aprobare în conformitate cu procedurile respective și pe baza îndatoririlor statutare sau a obiectivelor lor, după caz, precum și pe baza dovezii că desfășoară activități de cercetare.

Aprobarea unei organizații de cercetare se face pentru o perioadă de cel puțin cinci ani. În cazuri excepționale, statele membre pot acorda aprobarea pentru o perioadă mai scurtă.

(3) Statele membre pot, printre alte măsuri, să refuze reînnoirea sau să decidă retragerea aprobării în cazul în care:

(a) organizația de cercetare nu mai respectă alineatul (2) din prezentul articol, articolul 8 alineatul (2) sau articolul 10 alineatul (7);

(b) aprobarea a fost obținută în mod fraudulos; sau

(c) organizația de cercetare a semnat în mod fraudulos ori neglijent un acord de găzduire cu un resortisant al unei țări terțe.

În cazul în care o cerere de reînnoire este refuzată sau în cazul în care aprobarea este retrasă, organizației în cauză îi poate fi interzis să solicite din nou aprobarea pe o perioadă de până la cinci ani de la data publicării deciziei de refuz al reînnoirii sau de retragere.

Articolul 10

Acordul de găzduire

(1) O organizație de cercetare care dorește să găzduiască un resortisant al unei țări terțe în scopul cercetării semnează un acord de găzduire cu acesta. Statele membre pot prevedea ca acele contracte care conțin elementele menționate la alineatul (2) și, după caz, la alineatul (3), să fie considerate echivalente cu acordurile de găzduire încheiate în sensul prezentei directive.

(2) Acordul de găzduire conține:

(a) titlul sau scopul activității de cercetare sau al domeniului de cercetare;

(b) un angajament din partea resortisantului țării terțe de a face eforturi pentru a finaliza activitatea de cercetare;

(c) un angajament din partea organizației de cercetare de a primi resortisantul țării terțe în scopul finalizării activității de cercetare;

(d) data de început și data de sfârșit sau durata estimată a activității de cercetare;

(e) informații privind intențiile de mobilitate într-un al doilea stat membru sau în mai multe astfel de state membre, în cazul în care mobilitatea este cunoscută la momentul depunerii cererii în primul stat membru.

(3) Statele membre pot solicita, de asemenea, ca acordul de găzduire să cuprindă următoarele elemente:

(a) informații privind relația juridică dintre organizația de cercetare și cercetător;

(b) informații privind condițiile de lucru ale cercetătorului.

(4) Organizațiile de cercetare pot semna acorduri de găzduire doar dacă activitatea de cercetare a fost acceptată de forurile competente ale organizației după examinarea:

(a) scopului și duratei estimate ale activității de cercetare, precum și a disponibilității resurselor financiare necesare pentru realizarea acesteia;

(b) calificării profesionale a resortisantului țării terțe în lumina obiectivelor cercetării, dovedită cu o copie certificată a calificărilor.

(5) Acordul de găzduire încetează în mod automat în cazul în care resortisantul țării terțe nu este admis sau în cazul în care relația juridică dintre cercetător și organizația de cercetare încetează.

(6) Organizațiile de cercetare informează prompt autoritatea competentă a statului membru în cauză despre orice eveniment care poate împiedica punerea în aplicare a acordului de găzduire.

(7) Statele membre pot adopta o dispoziție în sensul că, în termen de două luni de la data expirării acordului de găzduire respectiv, organizația de cercetare transmite autorităților competente desemnate în acest scop confirmarea faptului că activitatea de cercetare a fost efectuată.

(8) Statele membre pot stabili, prin dreptul lor intern, consecințele unei retrageri a aprobării sau ale unui refuz de a reînnoi aprobarea în cazul acordurilor de găzduire existente, încheiate în conformitate cu prezentul articol, precum și consecințele în ceea ce privește autorizațiile cercetătorilor în cauză.

Articolul 11

Condiții speciale pentru studenți

(1) Pe lângă condițiile generale prevăzute la articolul 7, în ceea ce privește admisia unui resortisant al unei țări terțe pentru studii, solicitantul trebuie să facă dovada:

(a) că resortisantul țării terțe a fost acceptat de o instituție de învățământ superior pentru a urma un ciclu de studii;

(b) la solicitarea statului membru, că taxele percepute de instituția de învățământ superior au fost achitate;

(c) la solicitarea statului membru, a cunoașterii suficiente a limbii în care se va desfășura programul de studii pe care îl va urma;

(d) la solicitarea statului membru, că resortisantul țării terțe va dispune de suficiente resurse pentru a-și acoperi cheltuielile de studii.

(2) Se consideră că resortisanții unei țări terțe care se califică în mod automat pentru asigurare de boală care să acopere toate riscurile împotriva cărora sunt în mod normal asigurați resortisanții statului membru în cauză, ca urmare a înscrierii la o instituție de învățământ superior, îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) litera (c).

(3) Un stat membru care a instituit o procedură de aprobare pentru instituții de învățământ superior în conformitate cu articolul 15 exceptează solicitanții de la prezentarea unuia sau a mai multora dintre documentele sau dovezile menționate la alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) din prezentul articol, la articolul 7 alineatul (1) litera (d) sau la articolul 7 alineatul (2), atunci când resortisanții țării terțe urmează să fie primiți de instituții de învățământ superior aprobate.

Articolul 12

Condiții speciale pentru elevi

(1) Pe lângă condițiile generale prevăzute la articolul 7, în ceea ce privește admisia unui resortisant al unei țări terțe în cadrul unui program de schimb de elevi sau al unui proiect educațional, solicitantul trebuie să dovedească următoarele:

(a) faptul că resortisantul țării terțe nu este nici sub minimul, nici peste maximul stabilite de statul membru în cauză în ceea ce privește vârsta și clasa;

(b) faptul că a fost acceptat de către o unitate de învățământ;

(c) participarea la un program recunoscut sau un program de stat sau regional de învățământ în cadrul unui program de schimb de elevi sau al unui proiect educațional derulat de o unitate de învățământ în conformitate cu legislația sau practicile administrative naționale;

(d) faptul că unitatea de învățământ sau, în măsura în care acest lucru este prevăzut de dreptul intern, un terț își asumă răspunderea pentru resortisantul țării terțe pe durata șederii sale pe teritoriul statului membru în cauză, în special în ceea ce privește cheltuielile de studii;

(e) faptul că resortisantul țării terțe va fi cazat pe întreaga durată a șederii la o familie, într-o unitate specială de cazare din cadrul unității de învățământ sau, în măsura în care acest lucru este prevăzut de dreptul intern, în orice altă unitate care îndeplinește condițiile stabilite de statul membru în cauză și este selecționată în conformitate cu normele programului de schimb de elevi sau ale proiectului educațional la care participă resortisantul țării terțe.

(2) Statele membre pot limita admisia elevilor participanți într-un program de schimb de elevi sau într-un proiect educațional la resortisanții țărilor terțe care oferă aceleași oportunități propriilor lor resortisanți.

Articolul 13

Condiții speciale privind stagiarii

(1) Pe lângă condițiile generale prevăzute la articolul 7, în ceea ce privește admisia unui resortisant al unei țări terțe în scopul formării profesionale, solicitantul trebuie:

(a) să prezinte un acord de formare profesională, care prevede o formare teoretică și practică, cu o entitate gazdă. Statele membre pot impune ca acordul de formare profesională să fie aprobat de autoritatea competentă și ca clauzele pe care se bazează acordul să îndeplinească cerințele stabilite de dreptul intern, de contractele colective de muncă sau de practicile statului membru în cauză. Acordul de formare profesională conține:

  (i) o descriere a programului de formare profesională, inclusiv obiectivul educațional sau componentele de învățare ale acestuia;

  (ii) durata stagiului;

  (iii) condițiile de plasare și de supraveghere ale stagiului;

  (iv) orarul stagiului; și

  (v) raporturile juridice dintre stagiar și entitatea gazdă;

(b) să facă dovada obținerii unei diplome de învățământ superior în ultimii doi ani care precedă data cererii sau privind urmarea unui ciclu de studii care conduce la obținerea unei diplome de învățământ superior;

(c) la solicitarea statului membru, să facă dovada că pe durata șederii resortisantul țării terțe dispune de suficiente resurse pentru a-și acoperi cheltuielile de formare profesională;

(d) la solicitarea statului membru, să facă dovada că resortisantul țării terțe a primit sau va primi, cursuri de bază de învățare a limbii pentru a acumula cunoștințele necesare în scopul îndeplinirii sarcinilor pe care le implică stagiul;

(e) la solicitarea statului membru, să facă dovada că entitatea gazdă își asumă răspunderea pentru resortisantul țării terțe pe întreaga durată a șederii sale pe teritoriul statului membru în cauză, în special în ceea ce privește cheltuielile de întreținere și de cazare;

(f) să facă dovada, la solicitarea statului membru, că, în cazul în care resortisantul unei țări terțe este cazat pe întreaga durată a șederii sale de către entitatea gazdă, unitatea de cazare îndeplinește condițiile stabilite de statul membru în cauză.

(2) Statele membre pot solicita ca stagiul să fie în același domeniu și la același nivel de calificare precum diploma de învățământ superior sau precum ciclul studii menționat la alineatul (1) litera (b).

(3) Statele membre pot solicita entității gazdă să dovedească faptul că stagiul nu înlocuiește un loc de muncă.

(4) Statele membre pot solicita, în conformitate cu dreptul intern, un angajament scris al entității gazdă în sensul că, în cazul în care un stagiar rămâne în mod ilegal pe teritoriul statului membru în cauză, entitatea respectivă răspunde de rambursarea cheltuielilor suportate din fonduri publice pentru șederea și returnarea stagiarului respectiv. Răspunderea financiară a entității gazdă încetează cel târziu la șase luni după încetarea acordului de formare profesională.

Articolul 14

Condiții speciale pentru voluntari

(1) Pe lângă condițiile generale prevăzute la articolul 7, în ceea ce privește admisia unui resortisant al unei țări terțe în scopul serviciului de voluntariat, solicitantul trebuie:

(a) să furnizeze un acord încheiat cu entitatea gazdă sau, în măsura în care acest lucru este prevăzut de dreptul intern, cu un alt organism responsabil în statul membru în cauză pentru programul de servicii de voluntariat la care participă resortisantul țării terțe. Acordul include:

(i) descrierea programului de servicii de voluntariat;

(ii) durata serviciului de voluntariat;

(iii) condițiile de plasare și de supraveghere ale serviciului de voluntariat;

(iv) orarul de voluntariat;

(v) resursele disponibile resortisantului țării terțe pentru a-și acoperi cheltuielile de întreținere și de cazare, precum și o sumă minimă de bani ca bani de buzunar pe întreaga durată a ședерii; și

(vi) după caz, formarea profesională la care participă resortisantul țării terțe, care este menită să îl ajute să își îndeplinească serviciul de voluntariat;

(b) să facă dovada, la solicitarea statului membru, că, în cazul în care resortisantul unei țări terțe este cazat pe întreaga durată a ședерii sale de către entitatea gazdă, unitatea de cazare îndeplinește condițiile stabilite de statul membru în cauză;

(c) să facă dovada faptului că entitatea gazdă sau, în măsura în care acest lucru este prevăzut de dreptul intern, un alt organism responsabil cu programul de servicii de voluntariat a încheiat o poliță de asigurare civilă;

(d) să facă dovada, la solicitarea statului membru, că resortisantul țării terțe a participat sau va participa la cursuri de bază de învățare a limbii, a istoriei și a structurilor politice și sociale ale respectivului stat membru în cauză.

(2) Statele membre pot stabili o limită de vârstă minimă și maximă pentru resortisanții unei țări terțe care solicită admisia în cadrul unui program de servicii de voluntariat, fără a aduce atingere normelor din cadrul Serviciului european de voluntariat.

(3) Voluntarii care participă la Serviciul european de voluntariat nu sunt obligați să prezinte dovezile prevăzute la alineatul (1) litera (c) și, după caz, litera (d).

Articolul 15

Aprobarea instituțiilor de învățământ superior, a unităților de învățământ, a organizațiilor responsabile cu un program de servicii de voluntariat sau a entităților care găzduiesc stagiari

(1) În sensul prezentei directive, statele membre pot decide să prevadă o procedură de aprobare pentru instituțiile de învățământ superior, pentru unitățile de învățământ, pentru organizațiile responsabile cu un program de servicii de voluntariat sau pentru entitățile care găzduiesc stagiari.

(2) Aprobarea se face în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul intern sau de practicile administrative ale statului membru în cauză.

(3) În cazul în care un stat membru decide să instituie o procedură de aprobare în conformitate cu alineatele (1) și (2), acesta furnizează informații clare și transparente entităților gazdă în cauză în legătură cu, printre altele, condițiile și criteriile de aprobare, perioada de valabilitate a acesteia, consecințele nerespectării, inclusiv posibila retragere și posibilul refuz al reînnoirii, precum și orice sancțiune aplicabilă.

Articolul 16

Condiții speciale pentru lucrătorii au pair

(1) Pe lângă condițiile generale prevăzute la articolul 7, în ceea ce privește admisia unui resortisant al unei țări terțe pentru a exercita o muncă au pair, resortisantul țării terțe trebuie:

(a) să furnizeze un acord încheiat între resortisantul țării terțe și familia gazdă care să definească drepturile și obligațiile resortisantului țării terțe ca lucrător au pair, inclusiv detaliile cu privire la banii de buzunar pe care urmează să îi primească, măsurile adecvate care îi permit lucrătorului au pair să participe la cursuri și numărul maxim de ore pentru treburile casnice;

(b) să aibă vârsta cuprinsă între 18 și 30 de ani. În cazuri excepționale, statele membre pot permite admisia unui resortisant al unei țări terțe în calitate de lucrător au pair, a cărui vârstă depășește limita maximă;

(c) să facă dovada că familia gazdă sau o organizație de plasare a lucrătorilor au pair, în măsura în care acest lucru este prevăzut de dreptul intern, își asumă răspunderea pentru resortisantul țării terțe pe întreaga durată a ședерii lor pe teritoriul statului membru în cauză, în special în ceea ce privește cheltuielile de întreținere, cazarea și riscurile de accidente.

(2) Statele membre pot impune resortisantului unei țări terțe care solicită să fie admis ca lucrător au pair să facă dovada:

(a) cunoașterii elementare a limbii statului membru în cauză; sau

(b) că a absolvit o formă de învățământ secundar, că are calificări profesionale sau, după caz, că îndeplinește condițiile pentru exercitarea unei profesii reglementate, astfel cum este prevăzut de dreptul intern.

(3) Statele membre pot stabili ca plasamentul lucrătorilor au pair să fie efectuat numai de către o organizație de plasare a lucrătorilor au pair în condițiile definite de dreptul intern.

(4) Statele membre pot impune cerința ca membrii familiei gazdă să aibă altă cetățenie decât resortisantul unei țări terțe care solicită să fie admis pentru a exercita o muncă au pair și să nu aibă legături de familie cu resortisantul unei țări terțe în cauză.

(5) Numărul maxim de ore pe săptămână pentru sarcinile au pair nu depășește 25 de ore. Lucrătorul au pair dispune de cel puțin o zi pe săptămână în care este scutit de sarcinile au pair.

(6) Statele membre pot stabili o sumă de bani minimă ca bani de buzunar ce trebuie plătiți lucrătorului au pair.

CAPITOLUL III

Autorizațiile și durata ședерii

Articolul 17

Autorizațiile

(1) În cazul în care autorizația este acordată sub forma unui permis de ședere, statele membre utilizează modelul prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și înscriu mențiunea „cercetător”, „student”, „elev”, „stagiar”, „voluntar” sau „lucrător au pair” pe respectivul permis de ședere.

(2) În cazul în care autorizația este acordată sub forma unei vize de lungă ședere, statele membre introduc, la rubrica „observații" de pe autocolantul de viză, o mențiune prin care se precizează că aceasta este eliberată „cercetătorului", „studentului", „elevului", „stagiarului", „voluntarului" sau „lucrătorului au pair" în cauză.

(3) Pentru cercetătorii și studenții care se deplasează în Uniune în cadrul unui program al Uniunii sau multilateral specific care cuprinde măsuri de mobilitate ori în cadrul unui acord între două sau mai multe instituții de învățământ superior recunoscute, autorizația face trimitere la programul sau la acordul respectiv.

(4) În cazul în care o autorizație pentru mobilitate pe termen lung este eliberată unui cercetător sub forma unui permis de ședere, statele membre utilizează modelul prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și înscriu mențiunea „cercetător-mobilitate" pe respectivul permis de ședere. În cazul în care o autorizație pentru mobilitate pe termen lung este eliberată unui cercetător sub forma unei vize de lungă ședere, statele membre includ mențiunea „cercetător-mobilitate" la rubrica „observații" de pe autocolantul de viză.

Articolul 18

Durata autorizației

(1) Perioada de valabilitate a unei autorizații pentru cercetători este de cel puțin un an sau coincide cu durata acordului de găzduire în cazul în care aceasta din urmă este mai scurtă. Autorizația se reînnoiește în cazul în care articolul 21 nu se aplică.

Durata autorizației pentru cercetătorii care beneficiază de programe ale Uniunii sau multilaterale care cuprind măsuri de mobilitate este de cel puțin doi ani sau este egală cu durata acordului de găzduire, în cazul în care aceasta din urmă este mai scurtă. În cazul în care condițiile generale prevăzute la articolul 7 nu sunt îndeplinite pe durata celor doi ani sau pe întreaga durată a acordului de găzduire, se aplică primul paragraf din prezentul alineat. Statele membre își rezervă dreptul de a verifica dacă motivele retragerii prevăzute la articolul 21 nu se aplică.

(2) Perioada de valabilitate a unei autorizații pentru studenți este de cel puțin un an sau coincide cu durata studiilor în cazul în care aceasta din urmă este mai scurtă. Autorizația se reînnoiește în cazul în care articolul 21 nu se aplică.

Durata autorizației pentru studenții care beneficiază de programe ale Uniunii sau multilaterale care cuprind măsuri de mobilitate sau de un acord între două sau mai multe instituții de învățământ superior este de cel puțin doi ani sau este egală cu durata studiilor efectuate de studenții respectivi, în cazul în care aceasta din urmă este mai scurtă. În cazul în care condițiile generale prevăzute la articolul 7 nu sunt îndeplinite pe durata celor doi ani sau pe întreaga durată a studiilor, se aplică primul paragraf. Statele membre își rezervă dreptul de a verifica dacă motivele retragerii prevăzute la articolul 21 nu se aplică.

(3) Statele membre pot stabili ca perioada totală de ședere pentru studii să nu depășească durata maximă a studiilor, astfel cum este definită în dreptul intern.

(4) Perioada de valabilitate a unei autorizații pentru elevi este egală cu durata programului de schimb sau a proiectului educațional, în cazul în care aceasta este mai scurtă de un an, sau nu depășește durata de un an. Statele membre pot decide să permită reînnoirea autorizației o dată pentru a acoperi perioada necesară finalizării programului de schimb de elevi sau a proiectului educațional, în cazul în care articolul 21 nu se aplică.

(5) Perioada de valabilitate a unei autorizații pentru lucrători au pair este egală cu durata acordului dintre lucrătorul au pair și familia gazdă, în cazul în care aceasta este mai scurtă de un an, sau nu depășește durata de un an. Statele membre pot decide să permită reînnoirea autorizației o dată pentru o perioadă maximă de șase luni, la cererea justificată a familiei gazdă, în cazul în care articolul 21 nu se aplică.

(6) Perioada de valabilitate a unei autorizații pentru stagiari este egală cu durata acordului de formare profesională, în cazul în care aceasta este mai scurtă de șase luni, sau nu depășește durata de șase luni. Dacă durata acordului depășește șase luni, durata valabilității autorizației poate corespunde perioadei respective în conformitate cu dreptul intern.

Statele membre pot decide să permită reînnoirea autorizației o dată pentru a acoperi perioada necesară finalizării stagiului, în cazul în care articolul 21 nu se aplică.

(7) Perioada de valabilitate a unei autorizații pentru voluntari este durata acordului menționat la articolul 14 alineatul (1) litera (a), în cazul în care aceasta este mai scurtă de un an, sau maximum un an. Dacă durata acordului depășește un an, durata valabilității autorizației poate corespunde perioadei respective în conformitate cu dreptul intern.

(8) Statele membre pot decide ca, în cazul în care valabilitatea documentului de călătorie al resortisantului unei țări terțe în cauză este mai scurtă de un an sau mai scurtă de doi ani în cazurile menționate la alineatele (1) și (2), perioada de valabilitate a autorizației nu depășește perioada de valabilitate a documentului de călătorie.

(9) În cazurile în care statele membre permit intrarea și șederea în primul an pe baza unei vize de lungă ședere, cererea de permis de ședere se depune înainte de expirarea vizei de lungă ședere. Permisul de ședere se eliberează în cazul în care articolul 21 nu se aplică.

Articolul 19

Informații suplimentare

(1) Statele membre pot menționa informații suplimentare pe suport de hârtie sau pot stoca astfel de informații în format electronic, astfel cum se menționează la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și la litera (a) punctul 16 din anexa la acesta. Aceste informații se pot referi la ședere și, în cazurile care intră sub incidența articolului 24 din prezenta directivă, la activitățile economice ale studentului și includ în special lista completă a statelor membre în care cercetătorul sau studentul intenționează să se deplaseze sau informații relevante privind un program al Uniunii sau multilateral specific care cuprinde măsuri de mobilitate ori un acord între două sau mai multe instituții de învățământ superior.

(2) De asemenea, statele membre pot prevedea ca informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol să fie indicate pe viza de lungă ședere, astfel cum se prevede la punctul 12 din anexa la Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului ([1]).

CAPITOLUL IV

Motivele respingerii, retragerii sau refuzului reînnoirii autorizațiilor

Articolul 20

Motive de respingere

(1) Statele membre resping o cerere în următoarele cazuri:

(a) condițiile generale prevăzute la articolul 7 sau condițiile speciale relevante prevăzute la articolul 8, 11, 12, 13, 14 sau 16 nu sunt îndeplinite;

(b) documentele prezentate au fost dobândite în mod fraudulos, au fost falsificate sau modificate;

(c) statele membre în cauză permit admisia doar prin intermediul unei entități gazdă aprobate, iar entitatea gazdă nu este aprobată.

(2) Statele membre pot respinge o cerere în următoarele cazuri:

(a) entitatea gazdă, un alt organism, astfel cum se menționează la articolul 14 alineatul (1) litera (a), o parte terță, astfel cum se menționează la articolul 12 alineatul (2) litera (d), familia gazdă sau organizația de plasare a lucrătorilor au pair nu și-a îndeplinit obligațiile legale în ceea ce privește securitatea socială, impozitarea, drepturile lucrătorilor sau condițiile de lucru;

(b) după caz, condițiile de angajare, astfel cum sunt prevăzute în dreptul intern sau contractele colective de muncă sau practicile din statul membru în cauză nu sunt respectate de către entitatea gazdă sau de către familia gazdă care va angaja resortisantul unei țări terțe;

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului din 29 mai 1995 de instituire a unui model uniform de viză (JO L 164, 14.7.1995, p. 1).

(c) entitatea gazdă, un alt organism, astfel cum se menționează la articolul 14 alineatul (1) litera (a), o parte terță, astfel cum se menționează la articolul 12 alineatul (2) litera (d), familia gazdă sau organizația de plasare a lucrătorilor au pair a fost sancționată în conformitate cu dreptul intern pentru muncă nedeclarată sau pentru angajare ilegală;

(d) entitatea gazdă a fost înființată sau funcționează în principal pentru a facilita intrarea resortisanților unei țări terțe care fac obiectul prezentei directive;

(e) după caz, activitatea entității gazdă face sau a făcut obiectul unei proceduri de lichidare în conformitate cu legislația națională în materie de insolvență sau nu se derulează nicio activitate economică;

(f) statul membru deține dovezi sau are motive serioase și obiective pentru a stabili că resortisantul unei țări terțe ar locui în alte scopuri decât cele pentru care solicită să fie admis.

(3) În cazul în care un resortisant al unei țări terțe solicită să fie admis pentru a începe un raport de muncă într-un stat membru, statul membru respectiv poate verifica dacă postul în cauză ar putea fi ocupat de resortisanți ai statului membru respectiv sau de alți cetățeni ai Uniunii, ori de resortisanți ai unei țări terțe cu drept de ședere legală în statul membru respectiv, caz în care pot respinge cererea. Prezentul alineat se aplică fără a aduce atingere principiului preferinței acordate cetățenilor Uniunii, astfel cum este enunțat în dispozițiile relevante ale actelor de aderare relevante.

(4) Fără a aduce atingere alineatului (1), orice decizie de respingere a unei cereri ia în considerare circumstanțele specifice ale cazului, respectând principiul proporționalității.

Articolul 21

Motivele retragerii sau refuzului reînnoirii unei autorizații

(1) Statele membre retrag sau, după caz, refuză să reînnoiască o autorizație în cazul în care:

(a) resortisanții unei țări terțe nu mai îndeplinesc condițiile generale prevăzute la articolul 7, cu excepția articolului 7 alineatul (6), sau condițiile speciale relevante stabilite la articolul 8, 11, 12, 13, 14, 16 sau condițiile stabilite la articolul 18;

(b) autorizațiile sau documentele prezentate au fost dobândite în mod fraudulos, au fost falsificate sau modificate;

(c) statul membru în cauză permite admisia doar prin intermediul unei entități gazdă aprobate, iar entitatea gazdă nu este aprobată;

(d) resortisantul unei țări terțe își are reședința pe teritoriul statului membru din alte motive decât cele pentru care a primit drept de ședere.

(2) Statele membre pot retrage sau refuza să reînnoiască o autorizație în cazul în care:

(a) entitatea gazdă, un alt organism, astfel cum se menționează la articolul 14 alineatul (1) litera (a), o parte terță, astfel cum se menționează la articolul 12 alineatul (1) litera (d), familia gazdă sau organizația de plasare a lucrătorilor au pair nu și-a îndeplinit obligațiile legale în ceea ce privește securitatea socială, impozitarea, drepturile lucrătorilor sau condițiile de lucru;

(b) după caz, condițiile de angajare, astfel cum sunt prevăzute în dreptul intern sau contractele colective de muncă sau de practicile din statul membru în cauză, nu sunt respectate de către entitatea gazdă sau de către familia gazdă care angajează resortisantul unei țări terțe;

(c) entitatea gazdă, un alt organism, astfel cum se menționează la articolul 14 alineatul (1) litera (a), o parte terță, astfel cum se menționează la articolul 12 alineatul (1) litera (d), familia gazdă sau organizația de plasare a lucrătorilor au pair a fost sancționată în conformitate cu dreptul intern pentru muncă nedeclarată sau pentru angajare ilegală;

(d) entitatea gazdă a fost înființată sau funcționează în principal pentru a facilita intrarea resortisanților unei țări terțe care fac obiectul prezentei directive;

(e) după caz, activitatea entității gazdă face sau a făcut obiectul unei proceduri de lichidare în conformitate cu legislația națională în materie de insolvență sau nu se derulează nicio activitate economică;

(f) în ceea ce privește studenții, termenele impuse cu privire la accesul la activitățile economice prevăzute la articolul 24 nu sunt respectate sau un student nu înregistrează un progres suficient în studiile relevante, în conformitate cu dreptul intern sau cu practicile administrative ale statului membru în cauză.

(3) În cazul retragerii, atunci când evaluează lipsa progresului în studiile relevante, astfel cum este menționat la alineatul (2) litera (f), un stat membru se poate consulta cu entitatea gazdă.

(4) Statele membre pot retrage sau refuza să reînnoiască o autorizație pe motiv de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică.

(5) În cazul în care un resortisanții unei țări terțe solicită reînnoirea autorizației lor pentru a începe sau a continua un raport de muncă într-un stat membru, cu excepția cercetătorilor care își continuă raportul de muncă cu aceeași entitate gazdă, statul membru respectiv poate verifica dacă postul în cauză ar putea fi ocupat de resortisanți ai statului membru respectiv sau de alți cetățeni ai Uniunii, ori de resortisanți ai unei țări terțe care sunt rezidenți pe termen lung în statul membru respectiv, caz în care statul membru poate refuza să reînnoiască autorizația. Prezentul alineat se aplică fără a aduce atingere principiului preferinței acordate cetățenilor Uniunii, astfel cum este enunțat în dispozițiile relevante ale actelor de aderare relevante.

(6) În cazul în care un stat membru intenționează să retragă sau să nu reînnoiască autorizația unui student în conformitate cu alineatul (2) litera (a), (c), (d) sau (e), studentului i se permite să depună o cerere pentru a fi primit de o altă instituție de învățământ superior la care să urmeze un ciclu de studii echivalent, cu scopul de a i se permite finalizarea studiilor. Studentului i se permite să rămână pe teritoriul statului membru în cauză până când autoritățile competente iau o decizie cu privire la cerere.

(7) Fără a aduce atingere alineatului (1), orice decizie de retragere sau de refuz al reînnoirii unei autorizații ia în considerare circumstanțele specifice ale cazului, respectând principiul proporționalității.

CAPITOLUL V

Drepturi

Articolul 22

Egalitatea de tratament

(1) Cercetătorii au dreptul la un tratament egal cu cel aplicat resortisanților statului membru în cauză, astfel cum se prevede la articolul 12 alineatele (1) și (4) din Directiva 2011/98/UE.

(2) Statele membre pot restricționa egalitatea de tratament în ceea ce privește cercetătorii:

(a) în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2011/98/UE, prin excluderea burselor și a împrumuturilor de studii și de întreținere și a altor burse și împrumuturi;

(b) în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2011/98/UE, prin neacordarea de prestații familiale cercetătorilor care au primit drept de ședere pe teritoriul statului membru în cauză pentru o perioadă care nu depășește șase luni;

(c) în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2011/98/UE, prin limitarea aplicării acesteia la cazurile în care domiciliul înregistrat sau obișnuit al membrilor de familie ai cercetătorului pentru care acesta solicită acordarea de prestații se află pe teritoriul statului membru în cauză;

(d) în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2011/98/UE, prin limitarea accesului la locuințe.

(3) Stagiarii, voluntarii și lucrătorii au pair, în cazul în care se consideră că aceștia se află într-un raport de muncă în statul membru în cauză, precum și studenții au dreptul la un tratament egal cu cel aplicat resortisanților statului membru în cauză, astfel cum se prevede la articolul 12 alineatele (1) și (4) din Directiva 2011/98/UE, sub rezerva restricțiilor prevăzute la alineatul (2) din articolul respectiv.

(4) Stagiarii, voluntarii și lucrătorii au pair, în cazul în care nu se consideră că aceștia se află într-un raport de muncă în statul membru în cauză, precum și elevii au dreptul la un tratament egal în ceea ce privește accesul la bunuri și servicii și oferta de bunuri și servicii puse la dispoziția publicului, în conformitate cu dreptul intern, precum și, după caz, în ceea ce privește recunoașterea diplomelor, a certificatelor și a altor calificări profesionale, în conformitate cu procedurile naționale relevante.

Statele membre pot decide să nu le acorde un tratament egal în ceea ce privește procedurile de obținere a unei locuințe și/sau serviciile prestate de oficiile publice de ocupare a forței de muncă în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 23

Activitatea didactică a cercetătorilor

Cercetătorii pot desfășura, pe lângă activități de cercetare, activități didactice în conformitate cu dreptul intern. Statele membre pot stabili un număr maxim de ore sau zile de activitate didactică.

Articolul 24

Activități economice desfășurate de studenți

(1) În afara timpului lor de studiu și sub rezerva respectării normelor și condițiilor aplicabile activității relevante în statul membru în cauză, studenții au dreptul de a fi angajați și pot avea dreptul să exercite o activitate economică independentă, sub rezerva limitărilor prevăzute la alineatul (3).

(2) Atunci când este necesar, statele membre acordă studenților și/sau angajatorilor aprobarea prealabilă în conformitate cu dreptul intern.

(3) Fiecare stat membru stabilește numărul maxim de ore pe săptămână sau numărul zilelor ori lunilor dintr-un an permise pentru o asemenea activitate, care nu este mai mic de 15 ore pe săptămână, sau echivalentul în zile sau luni dintr-un an. Poate fi luată în considerare situația pieței forței de muncă din statul membru în cauză.

Articolul 25

Șederea în scopul căutării unui loc de muncă sau al inițierii de activități antreprenoriale de către cercetători și studenți

(1) După încheierea cercetării sau a studiilor, cercetătorii și studenții au posibilitatea de a rămâne pe teritoriul statului membru care a eliberat o autorizație în temeiul articolului 17, pe baza permisului de ședere menționat la alineatul (3) din prezentul articol, pentru o perioadă de cel puțin nouă luni, cu scopul de a căuta un loc de muncă sau de a deschide o afacere.

(2) Statele membre pot decide să stabilească un nivel minim al diplomei pe care studenții trebuie să o fi obținut pentru a beneficia de aplicarea prezentului articol. Nivelul respectiv nu poate fi superior nivelului 7 din Cadrul european al calificărilor ([1]).

(3) În scopul șederii la care se face trimitere la alineatul (1), statele membre, la cererea cercetătorului sau a studentului, eliberează un permis de ședere resortisantului unei țări terțe în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1030/2002, în cazul în care condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) literele (a), (c), (d), și (e), articolul 7 alineatul (6) și, după caz, articolul 7 alineatul (2) din prezenta directivă sunt îndeplinite în continuare. Statele membre solicită, în cazul cercetătorilor, o confirmare din partea organizației de cercetare cu privire la finalizarea activității de cercetare sau, în cazul studenților, dovada obținerii unei diplome de învățământ superior, a unui certificat sau a altui document de calificare oficială. După caz, și în cazul în care dispozițiile articolului 26 sunt în continuare îndeplinite, permisul de ședere prevăzut la respectivul articolul este reînnoit în consecință.

([1]) Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind stabilirea Cadrului european al calificărilor pentru învățarea de-a lungul vieții (JO C 111, 6.5.2008, p. 1).

(4) Statele membre pot respinge o cerere în temeiul prezentului articol în cazul în care:

(a) condițiile stabilite la alineatul (3) și, după caz, la alineatele (2) și (5) nu sunt îndeplinite;

(b) documentele prezentate au fost dobândite în mod fraudulos, au fost falsificate sau modificate.

(5) Statele membre pot impune ca cererea cercetătorului sau a studentului în temeiul prezentului articol și, după caz, a membrilor de familie ai cercetătorului, să fie depusă cu cel puțin 30 de zile înainte de expirarea autorizației eliberate în temeiul articolului 17 sau 26.

(6) Dacă dovada obținerii unei diplome de învățământ superior, a unui certificat sau a altui document de calificare oficială sau confirmarea din partea organizației de cercetare cu privire la finalizarea activității de cercetare nu este disponibilă înainte de expirarea autorizației eliberate în conformitate cu articolul 17 și dacă toate celelalte condiții sunt îndeplinite, statele membre permit resortisantului unei țări terțe să rămână pe teritoriul lor pentru a depune dovada respectivă într-un termen rezonabil, în conformitate cu dreptul intern.

(7) După o perioadă minimă de trei luni de la eliberarea permisului de ședere în temeiul prezentului articol de către statul membru în cauză, acesta din urmă poate impune resortisanților unei țări terțe să dovedească faptul că au o șansă reală de a fi angajați sau de a deschide o afacere.

Statele membre pot impune ca locul de muncă pe care resortisantul unei țări terțe îl caută sau afacerea pe care acesta este pe cale să o deschidă să corespundă nivelului cercetării sau al studiilor finalizate.

(8) În cazul în care condițiile prevăzute la alineatul (3) sau (7) nu mai sunt îndeplinite, statele membre pot retrage permisul de ședere al resortisantului unei țări terțe și, după caz, al membrilor de familie ai acestuia, în conformitate cu dreptul intern.

(9) Al doilea stat membru poate aplica prezentul articol cercetătorilor și, după caz, membrilor de familie ai cercetătorului sau studenților care își au reședința sau și-au avut reședința în cel de al doilea stat membru în cauză, în conformitate cu articolul 28, 29, 30 sau 31.

Articolul 26

Membrii de familie ai cercetătorilor

(1) În scopul de a permite membrilor de familie ai cercetătorilor să se alăture cercetătorului în primul stat membru sau, în cazul unei mobilități pe termen lung, în cel de al doilea stat membru, statele membre aplică dispozițiile Directivei 2003/86/CE, cu derogările stabilite la prezentul articol.

(2) Prin derogare de la articolul 3 alineatul (1) și de la articolul 8 din Directiva 2003/86/CE, acordarea unui permis de ședere membrilor de familie nu este condiționată de cerința ca cercetătorul să aibă perspective întemeiate de a obține dreptul de ședere permanentă și să aibă o perioadă minimă de ședere.

(3) Prin derogare de la articolul 4 alineatul (1) ultimul paragraf și de la articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2003/86/CE, condițiile și măsurile privind integrarea menționate în dispozițiile respective pot fi aplicate numai după ce persoanelor în cauză li s-a acordat un permis de ședere.

(4) Prin derogare de la articolul 5 alineatul (4) primul paragraf din Directiva 2003/86/CE, permisele de ședere pentru membrii de familie se acordă de către un stat membru, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru reîntregirea familiei, în termen de 90 de zile de la data la care a fost depusă cererea completă. Autoritatea competentă a statului membru în cauză tratează concomitent cererea pentru membrii de familie și cererea de admisie sau de mobilitate pe termen lung pentru cercetător, în cazul în care cele două cereri sunt depuse în același timp. Permisul de ședere pentru membrii de familie se acordă numai în cazul în care cercetătorului i se eliberează o autorizație temeiul articolului 17.

(5) Prin derogare de la articolul 13 alineatele (2) și (3) din Directiva 2003/86/CE, durata perioadei de valabilitate a permiselor de ședere ale membrilor de familie se încheie, ca regulă generală, la data expirării autorizației cercetătorului. Sunt avute în vedere inclusiv, după caz, autorizațiile eliberate cercetătorului în scopul căutării unui loc de muncă sau al inițierii de activități antreprenoriale, în conformitate cu articolul 25. Statele membre pot impune ca perioada de valabilitate a documentelor de călătorie ale membrilor de familie să acopere cel puțin durata șederii planificate.

(6) Prin derogare de la articolul 14 alineatul (2) a doua teză din Directiva 2003/86/CE, primul stat membru sau, în cazul mobilității pe termen lung, al doilea stat membru nu aplică nicio limită de timp în ceea ce privește accesul pe piața forței de muncă pentru membrii familiei, cu excepția unor circumstanțe excepționale, cum ar fi niveluri deosebit de ridicate ale șomajului.

CAPITOLUL VI

Mobilitatea între Statele membre

Articolul 27

Mobilitatea în interiorul UE

(1) Un resortisant al unei țări terțe care deține o autorizație valabilă eliberată de primul stat membru în vederea efectuării unor studii în cadrul unui program al Uniunii sau multilateral care cuprinde măsuri de mobilitate sau al unui acord între două sau mai multe instituții de învățământ superior ori în scopul cercetării poate avea drept de intrare și de ședere pentru efectuarea unei părți a studiilor sau a activității sale de cercetare într-un al doilea stat membru sau în mai multe astfel de state, în baza autorizației respective și a unui document de călătorie valabil, în condițiile prevăzute la articolele 28, 29 și 31 și sub rezerva articolului 32.

(2) În cursul mobilității menționate la alineatul (1), cercetătorii pot, pe lângă activitățile de cercetare, să predea, iar studenții pot, pe lângă studii, să lucreze într-un al doilea stat membru sau în mai multe astfel de state, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 23 și, respectiv, la articolul 24.

(3) Atunci când cercetătorii se deplasează într-un al doilea stat membru în conformitate cu articolul 28 sau 29, membrii de familie care dețin un permis de ședere eliberat în conformitate cu articolul 26 sunt autorizați să îi însoțească în cadrul mobilității cercetătorilor în condițiile prevăzute la articolul 30.

Articolul 28

Mobilitatea pe termen scurt a cercetătorilor

(1) Cercetătorii care dețin o autorizație valabilă eliberată de primul stat membru au dreptul la ședere pentru a efectua o parte a activității lor de cercetare în orice organizație de cercetare într-un al doilea stat membru sau în mai multe astfel de state pentru o perioadă de până la 180 de zile în orice perioadă de 360 de zile pentru fiecare stat membru, sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol.

(2) Al doilea stat membru poate impune cercetătorului, organizației de cercetare din primul stat membru sau organizației de cercetare din cel de al doilea stat membru să notifice autorităților competente ale primului stat membru și ale celui de al doilea stat membru intenția cercetătorului de a efectua o parte a activității de cercetare în organizația de cercetare din cel de al doilea stat membru.

În astfel de cazuri, al doilea stat membru permite ca notificarea să aibă loc fie:

(a) la data depunerii cererii în primul stat membru, în cazul în care mobilitatea către al doilea stat membru este deja prevăzută în această etapă; fie

(b) după ce cercetătorul a fost admis pe teritoriul primului stat membru, de îndată ce se cunoaște intenția de mobilitate către al doilea stat membru.

(3) În cazul în care notificarea a avut loc în conformitate cu alineatul (2) litera (a) și în cazul în care al doilea stat membru nu a formulat nicio obiecție către primul stat membru în conformitate cu alineatul (7), mobilitatea cercetătorului către al doilea stat membru poate avea loc în orice moment pe durata de valabilitate a autorizației.

(4) În cazul în care notificarea a avut loc în conformitate cu alineatul (2) litera (b), mobilitatea poate fi inițiată după notificarea transmisă celui de al doilea stat membru, imediat sau la orice moment ulterior pe durata de valabilitate a autorizației.

(5) Notificarea include documentul de călătorie valabil, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1) litera (a), și autorizația valabilă eliberată de primul stat membru care acoperă perioada de mobilitate.

(6) Al doilea stat membru poate impune ca notificarea să includă transmiterea următoarelor documente și informații:

(a) acordul de găzduire în primul stat membru, astfel cum este menționat la articolul 10, sau, în cazul în care al doilea stat membru impune acest lucru, un acord de găzduire încheiat cu organizația de cercetare din cel de al doilea stat membru;

(b) în cazul în care nu sunt specificate în acordul de găzduire, durata și datele planificate pentru mobilitate;

(c) dovada că cercetătorii dispun de asigurare de sănătate pentru toate riscurile împotriva cărora sunt în mod normal asigurați resortisanții statului membru în cauză, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1) litera (c);

(d) dovada că pe perioada șederii cercetătorul va dispune de resurse suficiente pentru a-și acoperi cheltuielile de întreținere fără a recurge la sistemul de asistență socială al statului membru, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1) litera (e), precum și cheltuielile aferente călătoriei sale către primul stat membru în cazurile menționate la articolul 32 alineatul (4) litera (b).

Al doilea stat membru poate impune notificatorului să transmită, înainte de începerea mobilității, adresa cercetătorului în cauză de pe teritoriul celui de al doilea stat membru.

Al doilea stat membru poate impune notificatorului să prezinte documentele într-o limbă oficială a statului membru respectiv sau în orice limbă oficială a Uniunii stabilită de statul membru respectiv.

(7) Pe baza notificării menționate la alineatul (2), al doilea stat membru poate formula obiecții cu privire la mobilitatea cercetătorului pe teritoriul său în termen de 30 de zile de la primirea notificării complete, în cazul în care:

(a) condițiile prevăzute la alineatul (5) sau, după caz, la alineatul (6) nu sunt îndeplinite;

(b) se aplică unul dintre motivele de respingere prevăzute la articolul 20 alineatul (1) litera (b) sau (c) sau la alineatul (2) din articolul respectiv;

(c) s-a împlinit durata maximă a șederii, astfel cum este menționată la alineatul (1).

(8) Dacă se consideră că cercetătorii reprezintă o amenințare la adresa ordinii publice, a siguranței publice sau a sănătății publice, nu se autorizează intrarea sau șederea acestora pe teritoriul celui de al doilea stat membru.

(9) Autoritățile competente ale celui de al doilea stat membru informează în scris, fără întârziere, autoritățile competente ale primului stat membru și notificatorul cu privire la obiecțiile lor privind mobilitatea. În cazul în care al doilea stat membru formulează obiecții cu privire la mobilitate în conformitate cu alineatul (7) și mobilitatea nu a avut încă loc, cercetătorilor nu li se permite să efectueze o parte a activității lor de cercetare în cadrul organizației de cercetare în cel de al doilea stat membru. În cazul în care mobilitatea a avut deja loc, se aplică articolul 32 alineatul (4).

(10) După expirarea termenului pentru formularea de obiecții, al doilea stat membru poate elibera un document cercetătorului care să ateste faptul că acesta are drept de ședere pe teritoriul său și beneficiază de drepturile prevăzute de prezenta directivă.

Articolul 29

Mobilitatea pe termen lung a cercetătorilor

(1) În legătură cu cercetătorii care dețin o autorizație valabilă eliberată de primul stat membru și care intenționează să rămână pentru a efectua o parte a activității lor de cercetare în orice organizație de cercetare într-un al doilea stat membru sau în mai multe astfel de state pentru o perioadă care depășește 180 de zile pentru fiecare stat membru, al doilea stat membru fie:

(a) aplică articolul 28 și acordă cercetătorului drept de ședere pe teritoriul său pe baza și pe durata valabilității autorizației eliberate de primul stat membru; fie

(b) aplică procedura prevăzută la alineatele (2)-(7).

Al doilea stat membru poate stabili o perioadă maximă de mobilitate pe termen lung a unui cercetător care nu este mai mică de 360 de zile.

(2) Atunci când se depune o cerere de mobilitate pe termen lung:

(a) al doilea stat membru poate impune cercetătorului, organizației de cercetare din primul stat membru sau organizației de cercetare din cel de al doilea stat membru să transmită următoarele documente:

(i) un document de călătorie valabil, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1) litera (a), și o autorizație valabilă eliberată de primul stat membru;

(ii) dovada că cercetătorul dispune de asigurare de sănătate pentru toate riscurile împotriva cărora sunt în mod normal asigurați resortisanții statului membru în cauză, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1) litera (c);

(iii) dovada că pe perioada ședерii cercetătorul va dispune de resurse suficiente pentru a-și acoperi cheltuielile de întreținere fără a recurge la sistemul de asistență socială al statului membru, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1) litera (e), precum și cheltuielile aferente călătoriei sale către primul stat membru în cazurile menționate la articolul 32 alineatul (4) litera (b);

(iv) acordul de găzduire în primul stat membru, astfel cum este menționat la articolul 10, sau, în cazul în care al doilea stat membru impune acest lucru, un acord de găzduire încheiat cu organizația de cercetare din cel de al doilea stat membru;

(v) în cazul în care nu sunt specificate în niciunul dintre documentele prezentate de solicitant, durata și datele planificate pentru mobilitate.

Al doilea stat membru poate impune solicitantului să furnizeze adresa cercetătorului în cauză pe teritoriul său. În cazul în care dreptul intern al celui de-al doilea stat membru impune furnizarea unei adrese în momentul depunerii cererii și cercetătorul în cauză nu își cunoaște adresa viitoare, statul membru respectiv acceptă o adresă temporară. Într-un astfel de caz, cercetătorul furnizează adresa permanentă cel târziu la momentul eliberării autorizației pentru mobilitate pe termen lung.

Al doilea stat membru poate impune solicitantului să prezinte documentele într-o limbă oficială a statului membru respectiv sau în orice limbă oficială a Uniunii stabilită de statul membru respectiv;

(b) al doilea stat membru ia o decizie privind cererea de mobilitate pe termen lung și notifică solicitantului decizia în scris, cât mai repede posibil, dar nu mai târziu de 90 de zile de la data la care cererea completă a fost depusă la autoritățile competente ale celui de al doilea stat membru;

(c) cercetătorul nu face obiectul unei cerințe de a părăsi teritoriul statelor membre pentru a depune cererea și nu este supus obligației de a deține viză;

(d) cercetătorului i se permite să efectueze o parte din activitatea de cercetare în organizația de cercetare în cel de al doilea stat membru până la luarea unei decizii privind cererea de mobilitate pe termen lung de către autoritățile competente, cu condiția ca:

(i) termenul prevăzut la articolul 28 alineatul (1) și durata de valabilitate a autorizației eliberate de primul stat membru nu au expirat; și

(ii) dacă al doilea stat membru o solicită, cererea completă a fost depusă la al doilea stat membru cu cel puțin 30 de zile înainte de începerea mobilității pe termen lung a cercetătorului;

(e) o cerere de mobilitate pe termen lung nu poate fi depusă în același timp cu o notificare de mobilitate pe termen scurt. În cazul în care mobilitatea pe termen lung devine necesară după data începerii mobilității pe termen scurt a cercetătorului, cel de al doilea stat membru poate solicita ca cererea de mobilitate pe termen lung să fie depusă cu cel puțin 30 de zile înainte de încheierea mobilității pe termen scurt.

(3) Al doilea stat membru poate respinge o cerere de mobilitate pe termen lung în cazul în care:

(a) condițiile prevăzute la alineatul (2) litera (a) nu sunt îndeplinite;

(b) se aplică unul dintre motivele de respingere prevăzute la articolul 20, cu excepția alineatul (1) litera (a) din articolul respectiv;

(c) autorizația cercetătorului în primul stat membru expiră în cursul procedurii;

(d) după caz, s-a împlinit durata maximă a ședерii menționată la alineatul (1) al doilea paragraf.

(4) Dacă se consideră că cercetătorii reprezintă o amenințare la adresa ordinii publice, a siguranței publice sau a sănătății publice, nu se autorizează intrarea sau șederea acestora pe teritoriul celui de al doilea stat membru.

(5) În cazul în care al doilea stat membru ia o decizie pozitivă cu privire la cererea de mobilitate pe termen lung, astfel cum se menționează la alineatul (2) din prezentul articol, cercetătorului i se eliberează o autorizație în conformitate cu articolul 17 alineatul (4). Al doilea stat membru informează autoritățile competente din primul stat membru atunci când se eliberează o autorizație pentru mobilitate pe termen lung.

(6) Al doilea stat membru poate retrage autorizația pentru mobilitate pe termen lung în cazul în care:

(a) condițiile prevăzute la alineatul (2) litera (a) sau la alineatul (4) din prezentul articol nu sunt sau nu mai sunt respectate; sau

(b) se aplică unul dintre motivele de retragere a unei autorizații, astfel cum sunt prevăzute la articolul 21, cu excepția alineatului (1) litera (a), a alineatului (2) litera (f) și a alineatelor (3), (5) și (6) din articolul respectiv.

(7) Atunci când un stat membru ia o decizie privind mobilitatea pe termen lung, articolul 34 alineatele (2)-(5) se aplică în consecință.

Articolul 30

Mobilitatea membrilor de familie ai cercetătorilor

(1) Membrii de familie ai unui cercetător care dețin un permis de ședere valabil eliberat de primul stat membru au dreptul de intrare și de ședere într-un al doilea stat membru sau în mai multe astfel de state, pentru a însoți cercetătorul.

(2) În cazul în care al doilea stat membru aplică procedura de notificare prevăzută la articolul 28 alineatul (2), acesta solicită transmiterea următoarelor documente și informații:

(a) documentele și informațiile prevăzute la articolul 28 alineatul (5) și alineatul (6) literele (b), (c) și (d) referitoare la membrii de familie care însoțesc cercetătorul;

(b) dovada că membrul de familie a avut reședința în primul stat membru în calitate de membru de familie al cercetătorului, în conformitate cu articolul 26.

Al doilea stat membru poate impune notificatorului să prezinte documentele într-o limbă oficială a statului membru respectiv sau în orice limbă oficială a Uniunii stabilită de statul membru respectiv.

Al doilea stat membru poate formula obiecții cu privire la mobilitatea membrului de familie pe teritoriul său în cazul în care condițiile prevăzute în primul paragraf nu sunt îndeplinite. Articolul 28 alineatul (7) literele (b) și (c) și alineatul (9) se aplică membrilor de familie respectivi în consecință.

(3) Atunci când al doilea stat membru aplică procedura menționată la articolul 29 alineatul (1) litera (b), cererea este depusă de cercetător sau de membrii de familie ai cercetătorului la autoritățile competente din cel de al doilea stat membru. Al doilea stat membru impune solicitantului să transmită următoarele documente și informații referitoare la membrii de familie:

(a) documentele și informațiile prevăzute la articolul 29 alineatul (2) litera (a) punctele (i), (ii), (iii) și (v) referitoare la membrii de familie care însoțesc cercetătorul;

(b) dovada că membrul de familie și-a avut reședința în primul stat membru ca membru de familie al cercetătorului, în conformitate cu articolul 26.

Al doilea stat membru poate impune solicitantului să prezinte documentele într-o limbă oficială a statului membru respectiv sau în orice limbă oficială a Uniunii stabilită de statul membru respectiv.

Al doilea stat membru poate respinge cererea de mobilitate pe termen lung a membrului de familie pe teritoriul său în cazul în care condițiile prevăzute la primul paragraf nu sunt îndeplinite. Articolul 29 alineatul (2) literele (b) și (c), alineatul (3) literele (b), (c) și (d), alineatul (5), alineatul (6) litera (b) și alineatul (7) se aplică membrilor de familie respectivi în consecință.

Valabilitatea autorizației de mobilitate pe termen lung pentru membrii de familie ai cercetătorului încetează, ca regulă generală, la data expirării autorizației eliberate cercetătorului de al doilea stat membru.

Autorizația pentru mobilitate pe termen lung a membrilor de familie poate fi retrasă sau reînnoirea acesteia poate fi refuzată în cazul în care autorizația pentru mobilitate pe termen lung a cercetătorului pe care îl însoțesc este retrasă sau reînnoirea acesteia este refuzată, iar membrii de familie respectivi nu beneficiază de un drept de ședere autonom.

(4) Membrii de familie considerați că reprezintă o amenințare la adresa ordinii publice, a siguranței publice sau a sănătății publice, nu se autorizează intrarea sau șederea acestora pe teritoriul celui de al doilea stat membru.

Articolul 31

Mobilitatea studenților

(1) Studenții care dețin o autorizație valabilă eliberată de primul stat membru și care beneficiază de un program al Uniunii sau multilateral care cuprinde măsuri de mobilitate sau de un acord între două sau mai multe instituții de învățământ superior au drept de intrare și de ședere în scopul de a efectua o parte a studiilor acestora în cadrul unei instituții de învățământ superior într-un al doilea stat membru sau în mai multe astfel de state pentru o perioadă de până la 360 de zile pentru fiecare stat membru, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute la alineatele (2)-(10).

Un student care nu beneficiază de un program al Uniunii sau multilateral care cuprinde măsuri de mobilitate sau de un acord între două sau mai multe instituții de învățământ superior depune o cerere de eliberare a unei autorizații de intrare și de ședere într-un al doilea stat membru pentru a efectua o parte a studiilor în cadrul unei instituții de învățământ superior în conformitate cu articolele 7 și 11.

(2) Al doilea stat membru poate impune instituției de învățământ superior din primul stat membru, instituției de învățământ superior din cel de al doilea stat membru sau studentului să notifice autorităților competente ale primului stat membru și ale celui de al doilea stat membru intenția studentului de a efectua o parte a studiilor în instituția de învățământ superior din cel de al doilea stat membru.

În astfel de cazuri, al doilea stat membru permite ca notificarea să aibă loc fie:

(a) la data depunerii cererii în primul stat membru, în cazul în care mobilitatea către al doilea stat membru este deja prevăzută în această etapă; fie

(b) după ce studentul a fost admis pe teritoriul primului stat membru, de îndată ce se cunoaște intenția de mobilitate către al doilea stat membru.

(3) În cazul în care notificarea a avut loc în conformitate cu alineatul (2) litera (a) și în cazul în care al doilea stat membru nu a formulat nicio obiecție către primul stat membru în conformitate cu alineatul (7), mobilitatea studentului către al doilea stat membru poate avea loc în orice moment pe durata de valabilitate a autorizației.

(4) În cazul în care notificarea a avut loc în conformitate cu alineatul (2) litera (b) și în cazul în care al doilea stat membru nu a formulat nicio obiecție în scris cu privire la mobilitatea studentului, în conformitate cu alineatele (7) și (9), mobilitatea este considerată aprobată și poate avea loc în cel de al doilea stat membru.

(5) Notificarea include documentul de călătorie valabil, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1) litera (a), și autorizația valabilă eliberată de primul stat membru care acoperă întreaga perioadă de mobilitate.

(6) Al doilea stat membru poate impune ca notificarea să includă următoarele documente și informații:

(a) dovada că studentul efectuează o parte a studiilor în cel de al doilea stat membru în cadrul unui program al Uniunii sau multilateral care cuprinde măsuri de mobilitate sau al unui acord între două sau mai multe instituții de învățământ superior și dovada că studentul a fost acceptat de o instituție de învățământ superior în cel de al doilea stat membru;

(b) în cazul în care nu sunt specificate la litera (a), durata și datele planificate pentru mobilitate;

(c) dovada că studentul dispune de asigurare de sănătate pentru toate riscurile împotriva cărora sunt în mod normal asigurați resortisanții statului membru în cauză, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1) litera (c);

(d) dovada că pe perioada șederii studentul va dispune de resurse suficiente pentru a-și acoperi cheltuielile de întreținere fără a recurge la sistemul de asistență socială al statului membru, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1) litera (e), cheltuielile de studii, precum și costurile aferente călătoriei către primul stat membru în cazurile menționate la articolul 32 alineatul (4) litera (b);

(e) dovada că taxele percepute de instituția de învățământ superior au fost achitate, după caz.

Al doilea stat membru poate impune notificatorului să transmită, înainte de începerea mobilității, adresa studentului în cauză de pe teritoriul celui de al doilea stat membru.

Al doilea stat membru poate impune notificatorului să prezinte documentele într-o limbă oficială a statului membru respectiv sau în orice limbă oficială a Uniunii stabilită de statul membru respectiv.

(7) Pe baza notificării menționate la alineatul (2), al doilea stat membru poate formula obiecții cu privire la mobilitatea studentului pe teritoriul său în termen de 30 de zile de la primirea notificării complete, în cazul în care:

(a) condițiile prevăzute la alineatul (5) sau (6) nu sunt îndeplinite;

(b) se aplică unul dintre motivele de respingere prevăzute la articolul 20 alineatul (1) litera (b) sau (c) sau la alineatul (2) din articolul respectiv;

(c) s-a împlinit durata maximă a șederii menționată la alineatul (1).

(8) Dacă se consideră că studenții reprezintă o amenințare la adresa ordinii publice, a siguranței publice sau a sănătății publice, nu se autorizează intrarea sau șederea acestora pe teritoriul celui de al doilea stat membru.

(9) Autoritățile competente ale celui de al doilea stat membru informează în scris, fără întârziere, autoritățile competente ale primului stat membru și notificatorul cu privire la obiecțiile lor privind mobilitatea. În cazul în care al doilea stat membru formulează obiecții cu privire la mobilitate în conformitate cu alineatul (7), studentului nu i se permite să efectueze o parte a studiilor în cadrul instituției de învățământ superior în cel de al doilea stat membru.

(10) După expirarea termenului pentru formularea de obiecții, al doilea stat membru poate elibera un document studentului care să ateste faptul că acesta are drept de ședere pe teritoriul său și beneficiază de drepturile prevăzute de prezenta directivă.

Articolul 32

Garanții și sancțiuni în cazuri de mobilitate

(1) În cazul în care autorizația pentru efectuarea unor activități de cercetare sau a studiilor este eliberată de autoritățile competente ale unui stat membru care nu aplică integral acquis-ul Schengen, iar cercetătorul sau studentul trece o frontieră externă pentru a intra într-un al doilea stat membru în cadrul mobilității, autoritățile competente ale celui de al doilea stat membru au dreptul de a solicita, ca dovadă a mobilității, autorizația valabilă eliberată de primul stat membru și:

(a) o copie a notificării, în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) sau cu articolul 31 alineatul (2); sau

(b) în cazul în care al doilea stat membru permite mobilitatea fără notificare, dovada că studentul efectuează o parte a studiilor în cel de al doilea stat membru în cadrul unui program al Uniunii sau multilateral care cuprinde măsuri de mobilitate sau al unui acord între două sau mai multe instituții de învățământ superior sau, în cazul cercetătorilor, fie o copie a acordului de găzduire care să specifice detaliile privind mobilitatea cercetătorului, fie, în cazul în care detaliile privind mobilitatea nu sunt specificate în acordul de găzduire, o scrisoare din partea organizației de cercetare din cel de al doilea stat membru în care se specifică cel puțin durata mobilității în interiorul UE și amplasamentul organizației de cercetare în cel de al doilea stat membru.

În cazul membrilor de familie ai cercetătorului, autoritățile competente ale celui de al doilea stat membru au dreptul de a solicita, ca dovadă a mobilității, autorizația valabilă eliberată de primul stat membru și o copie a notificării în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) sau dovada care să ateste faptul că aceștia însoțesc cercetătorul.

(2) În cazul în care autoritățile competente ale primului stat membru retrag autorizația, acestea informează imediat autoritățile celui de al doilea stat membru, dacă este cazul.

(3) Al doilea stat membru poate solicita să fie informat de către entitatea gazdă din cel de al doilea stat membru sau de către cercetător sau student cu privire la orice modificare care afectează condițiile pe baza cărora s-a permis efectuarea mobilității.

(4) În cazul în care cercetătorul sau, după caz, membrii de familie ai acestuia sau studentul nu îndeplinesc sau nu mai îndeplinesc condițiile pentru mobilitate:

(a) al doilea stat membru poate solicita cercetătorului și, după caz, membrilor de familie ai acestuia sau studentului să înceteze de îndată toate activitățile și să părăsească teritoriul său;

(b) primul stat membru permite, la solicitarea celui de al doilea stat membru, reintrarea cercetătorului și, după caz, a membrilor de familie ai acestuia, sau a studentului, fără formalități și fără întârziere. Aceasta se aplică, de asemenea, în cazul în care autorizația eliberată de primul stat membru a expirat sau a fost retrasă în perioada mobilității în al doilea stat membru.

(5) În cazul în care cercetătorul sau membrii de familie ai acestuia sau studentul trec o frontieră externă a unui stat membru care aplică integral acquis-ul Schengen, statul membru respectiv consultă Sistemul de Informații Schengen. Statul membru respectiv refuză intrarea sau formulează obiecții față de mobilitatea persoanelor pentru care a fost emisă, în Sistemul de Informații Schengen, o alertă vizând refuzarea intrării și șederii acestora.

CAPITOLUL VII

Procedură și transparență

Articolul 33

Sancțiuni împotriva entităților gazdă

Statele membre pot să prevadă sancțiuni împotriva entităților gazdă sau, în cazurile care intră sub incidența articolului 24, împotriva angajatorilor care nu și-au îndeplinit obligațiile care le revin în temeiul prezentei directive. Sancțiunile respective sunt eficace, proporționale și disuasive.

Articolul 34

Garanții procedurale și transparență

(1) Autoritățile competente ale statului membru în cauză adoptă o decizie privind cererea de eliberare a unei autorizații sau de reînnoire a acesteia și notifică solicitantului în scris decizia, în conformitate cu procedurile de notificare prevăzute în dreptul intern, de îndată ce este posibil, însă nu mai târziu de 90 de zile de la data depunerii cererii complete.

(2) Prin derogare de la alineatul (1) din prezentul articol, în cazul în care procedura de admisie vizează o entitate gazdă aprobată, astfel cum se menționează la articolele 9 și 15, decizia privind cererea completă se adoptă cât mai curând posibil, dar cel mai târziu în termen de 60 de zile.

(3) În cazul în care informațiile sau documentele furnizate pe care se întemeiază cererea sunt incomplete, autoritățile competente notifică solicitantului, în timp util, informațiile suplimentare necesare și stabilesc un termen rezonabil pentru trimiterea acestora. Termenul specificat la alineatul (1) sau (2) se suspendă până la primirea de către autoritățile competente a informațiilor suplimentare necesare. Dacă nu au fost furnizate informații sau documente suplimentare până la termenul prevăzut, cererea poate fi respinsă.

(4) Motivarea unei decizii prin care se declară inadmisibilă sau se respinge o cerere sau se refuză reînnoirea se comunică în scris solicitantului. Motivarea unei decizii de retragere a unei autorizații se comunică în scris resortisantului țării terțe. Motivarea unei decizii de retragere a unei autorizații poate să fie comunicată în scris, de asemenea, entității gazdă.

(5) Orice decizie prin care se declară inadmisibilă sau se respinge o cerere, se refuză reînnoirea sau se retrage o autorizație este atacabilă din punct de vedere juridic în statul membru în cauză, în conformitate cu dreptul intern. Notificarea scrisă menționează instanța sau autoritatea administrativă la care poate fi introdusă calea de atac și termenul pentru introducerea căii de atac.

Articolul 35

Transparența și accesul la informații

Statele membre pun la dispoziția solicitanților, într-o formă ușor accesibilă, informații privind toate documentele justificative necesare în vederea depunerii unei cereri și informații referitoare la condițiile de intrare și de ședere, inclusiv privind drepturile, obligațiile și garanțiile procedurale ale resortisanților unei țări terțe care intră sub incidența prezentei directive și, după caz, ale membrilor de familie ai acestora. Aceste informații includ, după caz, nivelul resurselor lunare suficiente, inclusiv resursele suficiente necesare pentru acoperirea cheltuielilor de studii sau a cheltuielilor de formare, fără a se aduce atingere unei eventuale examinări a fiecărui caz în parte, precum și taxele aplicabile.

Autoritățile competente din fiecare stat membru publică listele entităților gazdă aprobate în sensul prezentei directive. Versiunile actualizate ale acestor liste sunt publicate cât mai curând posibil, în urma oricărei modificări aduse acestora.

Articolul 36

Taxe

Statele membre pot impune resortisanților unei țări terțe, inclusiv, după caz, membrilor de familie, sau entităților gazdă să plătească taxe pentru prelucrarea notificărilor și a cererilor în conformitate cu prezenta directivă. Valoarea unor asemenea taxe nu este disproporționată sau excesivă.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții finale

Articolul 37

Cooperarea între punctele de contact

(1) Statele membre desemnează punctele de contact care cooperează în mod eficace și sunt responsabile de primirea și transmiterea informațiilor necesare pentru punerea în aplicare a articolelor 28-32. Statele membre acordă prioritate schimbului de informații prin mijloace electronice.

(2) Fiecare stat membru informează celelalte state membre, prin intermediul punctelor naționale de contact menționate la alineatul (1), cu privire la:

(a) procedurile aplicate în caz de mobilitate prevăzute la articolele 28-31;

(b) împrejurarea că statul membru respectiv permite admisia studenților și a cercetătorilor numai prin intermediul organizațiilor de cercetare sau al instituțiilor de învățământ superior aprobate;

(c) programe multilaterale pentru studenți și cercetători care cuprind măsuri de mobilitate și acorduri între două sau mai multe instituții de învățământ superior.

Articolul 38

Statistici

(1) Statele membre transmit Comisiei statistici privind numărul autorizațiilor eliberate în sensul prezentei directive și al notificărilor primite în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) sau cu articolul 31 alineatul (2) și, în măsura în care este posibil, numărul resortisanților țărilor terțe ale căror autorizații au fost reînnoite sau retrase. Statisticile privind membrii de familie ai cercetătorilor care au fost admiși pe teritoriul statelor membre sunt comunicate în același mod. Statisticile respective sunt defalcate în funcție cetățenie și, în măsura în care este posibil, în funcție de durata de valabilitate a autorizațiilor.

(2) Statisticile menționate la alineatul (1) se referă la perioade de referință de un an calendaristic și sunt comunicate Comisiei în termen de șase luni de la încheierea anului de referință. Primul an de referință este … *[trei ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive]*.

(3) Statisticile menționate la alineatul (1) sunt comunicate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

Articolul 39

Raportarea

Periodic, iar pentru prima dată până la … *[șapte ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive]*, Comisia transmite un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive în statele membre și propune modificări, după caz.

Articolul 40

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la … *[doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive]*. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. De asemenea, ele conțin o mențiune care precizează că trimiterile, în cuprinsul actelor cu putere de lege și al actelor administrative în vigoare, la directivele abrogate prin prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și formularea acestei mențiuni.

(2) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 41

Abrogare

Directivele 2004/114/CE și 2005/71/CE sunt abrogate de la … *[doi ani + o zi de la data intrării în vigoare a prezentei directive]* pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern a directivelor respective menționate în anexa I partea B din prezenta directivă.

Pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelele de corespondență din anexa II.

Articolul 42

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 311/76 al Consiliului privind elaborarea de statistici cu privire la lucrătorii străini (JO L 199, 31.7.2007, p. 23).

Articolul 43

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la …,

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*

ANEXA I

Partea A

Directive abrogate

(menționate la articolul 41)

Directiva 2004/114/CE a Consiliului	(JO L 375, 23.12.2004, p. 12).
Directiva 2005/71/CE a Consiliului	(JO L 289, 3.11.2005, p. 15).

Partea B

Termene de transpunere în dreptul intern [și datele de aplicare]

(menționate la articolul 41)

Directiva	Termen de transpunere	Data aplicării
2004/114/CE	12.1.2007	
2005/71/CE	12.10.2007	

ANEXA II

Tabele de corespondență

Directiva 2004/114/CE	Prezenta directivă
Articolul 1 litera (a)	Articolul 1 litera (a)
Articolul 1 litera (b)	—
—	Articolul 1 litera (b)
Articolul 2 formula introductivă	Articolul 3 formula introductivă
Articolul 2 litera (a)	Articolul 3 punctul 1
Articolul 2 litera (b)	Articolul 3 punctul 3
Articolul 2 litera (c)	Articolul 3 punctul 4
Articolul 2 litera (d)	Articolul 3 punctul 5
—	Articolul 3 punctul 6
Articolul 2 litera (e)	Articolul 3 punctele 11 și 13
Articolul 2 litera (f)	Articolul 3 punctul 7
Articolul 2 litera (g)	Articolul 3 punctul 22
—	Articolul 3 punctul 8
—	Articolul 3 punctul 12
—	Articolul 3 alineatele (14)-(21)
—	Articolul 3 punctele 23 și 24
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 2 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (2) literele (a)-(d)	Articolul 2 alineatul (2) literele (a)-(d)
Articolul 3 alineatul (2) litera (e)	—
—	Articolul 2 alineatul (2) literele (e)-(g)
Articolul 4	Articolul 4
Articolul 5	Articolul 5 alineatul (1)
—	Articolul 5 alineatele (2) și (3)
—	Articolul 6
Articolul 6 alineatul (1) literele (a)-(c) și litera (e)	Articolul 7 alineatul (1) literele (a)-(d)
Articolul 6 alineatul (1) litera (d)	Articolul 7 alineatul (6)
Articolul 6 alineatul (2)	—
—	Articolul 7 alineatele (2) și (3)
Articolul 7 alineatul (1) formula introductivă	Articolul 11 alineatul (1) formula introductivă
Articolul 7 alineatul (1) litera (a)	Articolul 11 alineatul (1) litera (a)
Articolul 7 alineatul (1) litera (b)	Articolul 7 alineatul (1) litera (e) și articolul 11 alineatul (1) litera (d)
Articolul 7 alineatul (1) litera (c)	Articolul 11 alineatul (1) litera (c)
Articolul 7 alineatul (1) litera (d)	Articolul 11 alineatul (1) litera (b)
Articolul 7 alineatul (2)	Articolul 11 alineatul (2)

Directiva 2004/114/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 11 alineatul (3)
Articolul 8	Articolul 31
Articolul 9 alineatele (1) și (2)	Articolul 12 alineatele (1) și (2)
Articolul 10 formula introductivă	Articolul 13 alineatul (1) formula introductivă
Articolul 10 litera (a)	Articolul 13 alineatul (1) litera (a)
—	Articolul 13 alineatul (1) litera (b)
Articolul 10 litera (b)	Articolul 7 alineatul (1) litera (e) și articolul 13 alineatul (1) litera (c)
Articolul 10 litera (c)	Articolul 13 alineatul (1) litera (d)
—	Articolul 13 alineatul (1) literele (e) și (f)
—	Articolul 13 alineatele (2)-(4)
Articolul 11 formula introductivă	Articolul 14 alineatul (1) formula introductivă
Articolul 11 litera (a)	Articolul 14 alineatul (2)
Articolul 11 litera (b)	Articolul 14 alineatul (1) litera (a)
—	Articolul 14 alineatul (1) litera (b)
Articolul 11 litera (c)	Articolul 14 alineatul (1) litera (c)
Articolul 11 litera (d)	Articolul 14 alineatul (1) litera (d)
Articolul 12 alineatul (1)	Articolul 18 alineatul (2)
Articolul 12 alineatul (2)	Articolul 21 alineatul (2) litera (f)
Articolul 13	Articolul 18 alineatul (4)
Articolul 14	Articolul 18 alineatul (6)
Articolul 15	Articolul 18 alineatul (7)
—	Articolul 18 alineatele (3), (5), (8) și (9)
—	Articolele 16, 17 și 19
Articolul 16 alineatul (1)	Articolul 21 alineatul (1) literele (a) și (b)
—	Articolul 21 alineatul (1) literele (c) și (d)
Articolul 16 alineatul (2)	Articolul 21 alineatul (4)
—	Articolul 21 alineatul (2) literele (a)-(e)
—	Articolul 21 alineatul (3)
—	Articolul 21 alineatele (5)-(7)
—	Articolul 22 alineatele (3) și (4)
Articolul 17 alineatul (1) primul paragraf prima teză	Articolul 24 alineatul (1)
Articolul 17 alineatul (1) primul paragraf a doua teză	Articolul 24 alineatul (3)
Articolul 17 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 24 alineatul (2)
Articolul 17 alineatul (2)	Articolul 24 alineatul (3)
Articolul 17 alineatele (3) și (4)	—
—	Articolul 24

Directiva 2004/114/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 27
—	Articolul 30
—	Articolele 32 și 33
Articolul 18 alineatul (1)	Articolul 34 alineatul (1)
—	Articolul 34 alineatul (2)
Articolul 18 alineatele (2), (3) și (4)	Articolul 34 alineatele (3), (4) și (5)
Articolul 19	—
—	Articolul 35 primul paragraf
Articolul 20	Articolul 36
—	Articolele 37 și 38
Articolul 21	Articolul 39
Articolele 22–25	—
—	Articolele 40-42
Articolul 26	Articolul 43
—	Anexele I și II

Directiva 2005/71/CE	Prezenta directivă
Articolul 1	Articolul 1 litera (a)
Articolul 2 formula introductivă	Articolul 3 formula introductivă
Articolul 2 litera (a)	Articolul 3 punctul 1
Articolul 2 litera (b)	Articolul 3 punctul 9
Articolul 2 litera (c)	Articolul 3 punctul 10
Articolul 2 litera (d)	Articolul 3 punctul 2
Articolul 2 litera (e)	Articolul 3 punctul 22
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 2 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (2) litera (a)	Articolul 2 alineatul (2) litera (a)
Articolul 3 alineatul (2) litera (b)	—
Articolul 3 alineatul (2) litera (c)	Articolul 2 alineatul (2) litera (b)
Articolul 3 alineatul (2) litera (d)	—
Articolul 4	Articolul 4
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 9 alineatul (1)
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 9 alineatul (2)
Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 8 alineatul (2)
Articolul 5 alineatul (4)	Articolul 10 alineatul (7)
Articolul 5 alineatul (5)	Articolul 35 al doilea paragraf
Articolul 5 alineatul (6)	Articolul 9 alineatul (3)
Articolul 5 alineatul (7)	Articolul 10 alineatul (8)
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 10 alineatul (1)

Directiva 2005/71/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 10 alineatul (2)
Articolul 6 alineatul (2) litera (a)	Articolul 10 alineatul (4)
Articolul 6 alineatul (2) litera (b)	Articolul 7 alineatul (1) litera (e)
Articolul 6 alineatul (2) litera (c)	Articolul 7 alineatul (1) litera (c)
Articolul 6 alineatul (2) litera (d)	Articolul 10 alineatul (3)
Articolul 6 alineatul (3)	—
Articolul 6 alineatele (4) și (5)	Articolul 10 alineatele (5) și (6)
Articolul 7 alineatul (1) litera (a)	Articolul 7 alineatul (1) litera (a)
Articolul 7 alineatul (1) litera (b)	Articolul 8 alineatul (1)
Articolul 7 alineatul (1) litera (c)	Articolul 8 alineatul (2)
Articolul 7 alineatul (1) litera (d)	Articolul 7 alineatul (6)
Articolul 7 alineatul (1) ultimul paragraf	—
Articolul 7 alineatul (2)	—
Articolul 7 alineatul (3)	Articolul 5 alineatul (3)
Articolul 8	Articolul 18 alineatul (1)
Articolul 9	Articolul 26
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 21 alineatul (1) literele (a), (b) și (d)
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 21 alineatul (4)
—	Articolul 23
Articolul 12	Articolul 22 alineatele (1) și (2)
Articolul 13	Articolele 28 și 29
Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 7 alineatul (5)
Articolul 14 alineatele (2) și (3)	Articolul 7 alineatul (4)
Articolul 14 alineatul (4)	Articolul 5 alineatul (3)
Articolul 15 alineatul (1)	Articolul 34 alineatul (1)
—	Articolul 34 alineatul (2)
Articolul 15 alineatul (2)	Articolul 34 alineatul (3)
Articolul 15 alineatul (3)	Articolul 34 alineatul (4)
Articolul 15 alineatul (4)	Articolul 34 alineatul (5)
Articolul 16	Articolul 39
Articolele 17-20	—
Articolul 21	Articolul 43